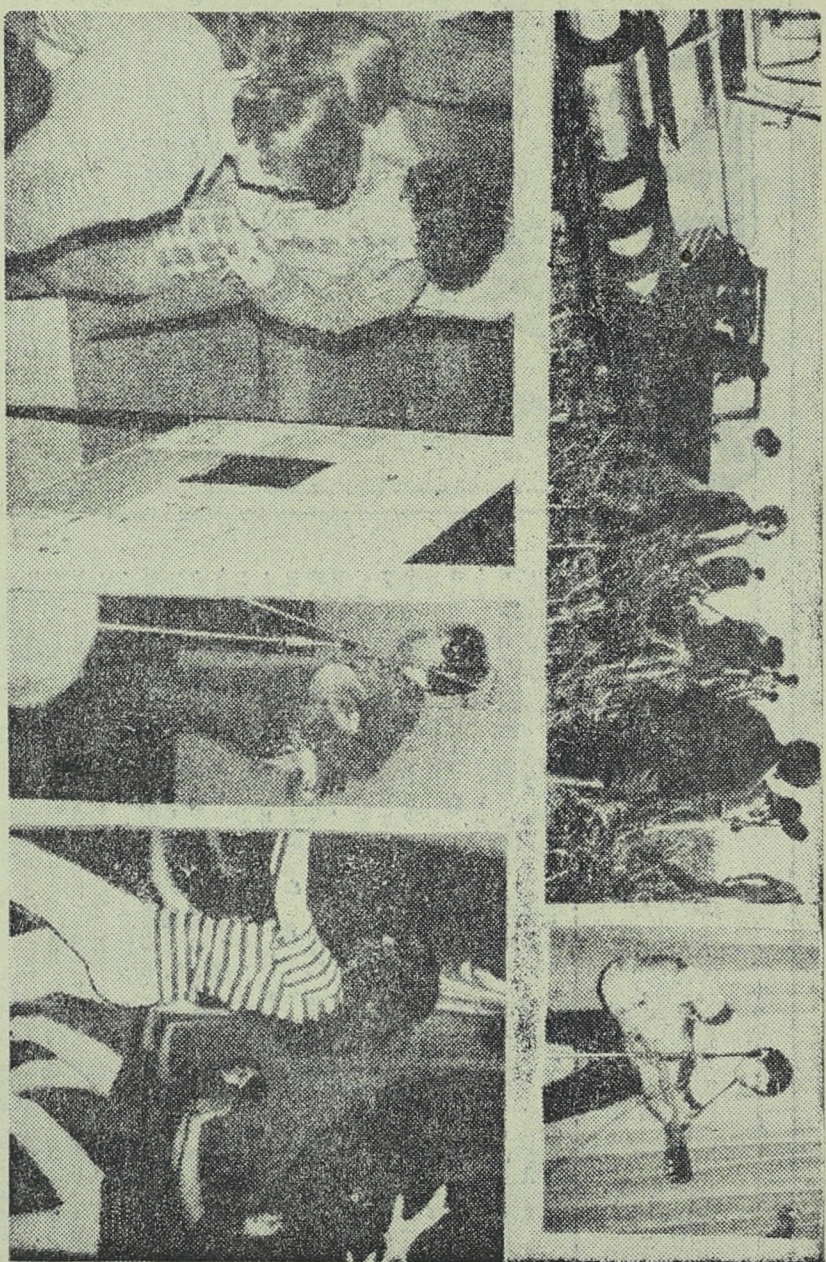

forum studentesc

● revistă a c.u.a.s.c. din centrul universitar timișoara ● anul nr. 5 (77) mai 1982 ● 16 pagini ● 2 lei ●

Anul universitar 1981 - 1982 se apropie
de momentul unui rodnic bilanț

Redacția revistei urează tuturor cititorilor ei
succes în sesiunea de examene

NOTES

A XXIII-a sesiune de comunicări științifice studentești

În zilele de 21-22 mai 1982 Senatul Institutului politehnic „Traian Vuia”, în colaborare cu Consiliul Uniunii Asociațiilor Studenților Comuniști din Timișoara, au organizat Sesiunea de comunicări științifice studentești, ediția a XXIII-a, ediție jubiliară dedicată aniversării a 100 de ani de la nașterea marelui matematician român Traian Lalescu.

Sesiunea s-a desfășurat pe 37 de secții, la cele cinci facultăți ale Institutului timișorean, reunind un mare număr de cadre didactice și studenți.

S-au prezentat lucrări valoroase, care s-au ridicat peste nivelul celor din anii trecuți, realizându-se un salt cantitativ sub aspectul numărului de lucrări prezentate, dar ceea ce este mai important, s-a observat un salt calitativ, materializat prin modalitățile variate de prezentare: proiecții pe ecran, diapozitive, planșe, fotografii, machete; prin îmbunătățirile înregistrate în conținutul științific al lucrărilor, care de cele mai mul-

te ori au fost expuse liber și totodată printr-un limbaj științific adecvat al studenților, care a fost elevat și corect.

Toate acestea sînt rezultate numeroasele cercuri științifice studentești, a colectivelor mixte de cercetare, cadre didactice — studenți, care au rolul de a promova noul în gândirea studenților, de a stimula spiritul de creativitate, înarmînd inginerii de mâine cu o bună pregătire profesională, cu un orizont larg de cunoștințe, capabili să facă față cerințelor conducerii proceselor de producție, a cercetărilor și a aplicării roadelor cercetărilor în practică.

Totodată, sesiunea de comunicări științifice marchează un moment culminant în activitatea de cercetare a studenților, care deschide noi drumuri în calea cunoașterii și cercetării.

Lucrările sesiunii au fost închise sîmbătă, 22 mai 1982, ora 12, odată cu premierea celor mai valoroase lucrări.

A. BENEDEK DEZSI

Cercetări în electroenergetică

Cu o contribuție deosebită în dezvoltarea cercetării științifice s-a remarcat în cadrul sesiunii de comunicări științifice studentești, alături de celelalte secții, secția de Electroenergetică, care a reunit sub președinția tovarășului prof. dr. ing. Iacob Suciu o serie de lucrări valoroase, unele cu posibilități de brevetare.

În cadrul celor 29 de lucrări prezentate, s-a observat o preocupare deosebită a studenților, îndrumați de conducătorii științifici, de a perfecționa unele sisteme și dispozitive și de a crea altele noi cu proprietăți superioare celor existente pentru optimizarea unor procese, aducînd astfel noutăți în domeniul electroenergeticii. Iată premiile acordate pentru cele mai bune lucrări:

PREMIUL I: „Bloc electronic pentru acționarea vibratoarelor electrodinamice” — D. Mărgeloiu VE și „Soluții noi în realizarea protecției prin releu” — A. Pușcaș, C. Petrescu, V. E.

PREMIUL II: „Utilizarea tractoarelor de poziție în realizarea unor dispozitive de reglare automată a gradului de compensare a puterii reactive”, — N. Coțop IV E.

PREMIUL III: „Descărcări în cîmp electric puternic neuniform, măsurători prin metode fotografice și aplicații” — A. Dezsi III E, I. Priboi III E; „Posibilitatea înlocuirii comenzilor clasice electromecanice cu comenzi prin logică programată, utilizînd microprocesoare” — I. Baci V ET, W. Silier V ET, C. Basarabă V ET, M. Melinte V ET și „Analiza efectelor supracompensării puterii reactive în rețelele de alimentare a unor consumatori particulari” — A. Moț V E, A. Stan IV E, I. Schintee IV E.

Ca și toate celelalte lucrări foarte interesante mi s-a părut cea prezentată de Nicolae Coțop care a adus unele contribuții personale la realizarea, dintr-un contor de energie reactivă, al unui dispozitiv care pe baza unor tractoare, urmărește variația factorului de putere și care acționează în sensul reglării automate a gradului de compensare a puterii reactive.

Altă lucrare care a polarizat atenția auditoriului a fost cea prezentată de Alexandru Dezsi, care relevă unele aspecte deosebite din domeniul descărcărilor electrice. În acest sens autorii lucrării au vizualizat spectrul cîmpului electric pentru tensiuni la care apar descărcări prin efect Corona prin înregistrare pe hîrtie fotografică pentru diferite configurații de electroni, pornind de la unele cazuri particulare pînă la configurații deosebit de complicate.

Analizînd urmele lăuate de efectul luminos pe hîrtia fotografică materializate prin efluvii care urmăresc liniile cîmpului electric, s-au putut face unele aprecieri directe asupra valorii intensității cîmpului electric în diferite puncte, ceea ce prin metode analitice ar fi dus la expresii de calcul foarte dificile. De asemenea, Alexandru Dezsi și Ionel Priboi avînd ca conducător științific pe tovarășul șef de lucrări ing. Viorel Titihăzan, au efectuat unele încercări electrografice la frecvență industrială.

Prin diversitatea și importanța temelor abordate, această a XXIII-a sesiune de comunicări științifice studentești, organizată în cadrul Festivalului național Cîntarea României a demonstrat o dată în plus eficiența cercetării studentești în toate domeniile. DANIEL KENST

● Clubul „Femina” a organizat pentru studenți, vineri, 21 mai un concurs pe tema „Femeia în file de istorie a Patriei”. Examinator — student Iavor Radovancovici ● Horia Santău a prezentat, în cadrul Cineclubului „Gaudeamus”, „A cincea pecete” — film în regia lui Zoltan Fabri ● Sîmbătă, 22 mai, a avut loc un spectacol muzical coregrafic, intitulat „Flori de mai”, susținut de elevii Școlii populare de artă și formația de dans modern a Casei de cultură a studenților. În aceeași zi set-club a avut invitați tineri de la Întreprinderea „Spumotim”. ● Din nou cenaclul în limbă maghiară „Latohatar” a avut ca invitați membrii grupului „Mami” al Facultății de matematică a Universității din Cluj-Napoca. De data aceasta spectacolul de pantomimă. ● Duminică, 23 mai, a avut loc un concert-spectacol cu formația „Solaris” sub conducerea muzicală a lui Constantin Begu ● Cercul de sinergetică a avut ca invitat pe conf. dr. ing. Dumitru Daba. S-au purtat discuții pe tema „Dialectica naturii și sinergetică”. ● În aceeași seară „Flic story” — film de la Biblioteca Franceză ● Miercuri, 20 mai a avut loc la Synthesizer-club o audiere a unor capodopere ale muzicii electronice ● Concursul „Obiective cultural-artistice timișene”, avînd ca examinator pe Constantin Mărășcu a avut loc în aceeași seară ● Joi, 27 mai, actualitatea politico-economică a fost prezentată de prof. univ. dr. Virgil Schiopescu. Au avut loc discuții pe tema implicațiilor nivelului ridicat al dobînzilor pe plan mondial asupra economiei României ● Cercul de presă

PANORAMIC

a avut ca invitați membrii ai cercului de presă al I.M.T. la discuții despre gazetari și gazetărie... în cerc ● Vineri, 28 mai invitatul cineclubului „Gaudeamus”, prof. Nicolae Lengher a prezentat filmul „Cadavre de lux”, proiecție însoțită de discuții ● Formații maghiare ale Căminului cultural din Recea au prezentat un program artistic în sala festivă a Casei studenților. ● Duminică, 30 mai, în cadrul cenaclului „Pavel Dan” și cenaclului „H.G. Wells” a avut loc o seară de recitări dedicate absolvenților ● În aceeași zi Voicu A. David în cadrul retrospectivei Rock Progresiv l-a prezentat pe Frank Zappa ● Din nou Adrian Dinu și Miruna Mureșan laureați ai unui festival: „Primăvara Baladelor” ei au demonstrat încă odată înaltul nivel artistic al muzicii lor. ● Un anunț de ultimă oră: „Vine sesiunea”. ● Centrul universitar Timișoara anunță organizarea următoarelor tabere în perioada vacanței de vară: CRIVAIA — în perioada 15 iulie — 14 septembrie, opt serii a câte 7 zile — dintre ele sînt tabere tematice: foto, film, propagandă vizuală; presă, creație-literatură; cercurile tematice ale Casei studenților; formațiile culturale ale I.M.T. MAMAIA — în perioada 1 iulie — 15 septembrie, serii de câte 10 zile — cazare la hotel și corturi (40 locuri). RETEZAT — Cabana Pietrele — în perioada 15-30 iulie. DELTA DUNARII — TULCEA — 2 serii în perioada 20 iulie — 10 august. Sînt în curs de perfectare o expediție nautică pe Mureș și o tabără de refacere a marșajelor la Herculan. Studenții beneficiază de contribuție din partea Centrului Universitar Timișoara. Inscriseri se fac la Casa studenților — contabilitate, telefon 1.49.07. ● S-a încheiat actuala ediție a concursului gazetelor de perete. Iată și laureații: Pentru reflectarea actualității studentești: LOCUL I: „Tribuna studentescă” — gazeta C.A.S.C. al Facultăților de zootehnie și medicină veterinară; LOCUL II: „Acidul” — gazeta satirică a C.A.S.C. al Facultății de chimie; LOCUL III: „Mozaic” — gazeta C.A.S.C. al Facultății de mecanică. Pentru urmărirea unei teme pe toată perioada existenței ei: LOCUL I: „Cîntarea României” — gazeta C.A.S.C. — Facultatea de mecanică; LOCUL II: „Acolo unde mine ne cheamă țara” — gazeta C.A.S.C. — Facultatea de mecanică; LOCUL III: „Syrinx” — revista afișată a cenaclului „Syrinx” C.U.A.S.C. I.M.T. Pentru gazetele căminelor și cantinelor: LOCUL I: „Din luptă și activitate P.C.R.” — gazeta politică a comitetului studentesc, cămin 22 C (Construcții); II „De prin lume adunate...” — Gazeta satirică a Comitetului studentesc, cămin 11 C (Electro); III „Imagini din țările colegilor noștri”; Fotogazeta Comit. stud. cămin 4 C (Chimie). ● Hăinuțe pentru mititeii de la „Leagănuș de copii” în valoare de 600 lei și 400 de prăjituri oferite pensionarilor unui azil de bătrîni din Timișoara — iată rezultatul prozaic al unui gest plin de omenie și puritate a simțirii aparținînd studenților din anul I Zootehnie, animați la această faptă deosebită și de asist. dr. SOFICA POPESCU. Îi felicităm cu căldură și bucuria de a putea consemna astfel de fapte în paginile revistei noastre.

O deosebită performanță a studenților timișoreni

Acum o lună și ceva, studenții secțiilor de limbi străine de la Facultatea de filologie au fost invitați să ia parte la un concurs de traduceri din limbile franceză, germană, engleză și rusă și din limba română în limbile menționate. Primii trei clasafii de la fiecare limbă au participat apoi la concursul pe țară (București, 15-16 aprilie).

— Scopul acestui concurs a fost — după cum ne-a informat conducătorul delegației de studenți timișoreni, lect. Petre Kottler — de a realiza o întrecere profesională între cei mai buni studenți filologi, pentru a testa cunoștințele lor de limbi străine.

locuri, la limbile franceză, germană, engleză, au fost ocupate de studenți timișoreni. Astfel, Andreea Gheorghiu a obținut premiul întâi în limba franceză, cu media 10 (unicul 10 din întreg concursul!); la limba engleză, Camelia Ciurea a obținut premiul întâi, iar Dorothy Duruttya, premiul trei; la germană, premiul întâi a fost împărțit între studentul Berthold Neff și un student de la secția de limbă germană din Sibiu, pe baza parității mediei obținute de cei doi concurenți: 9,83; secția de limbă germană timișoreană a obținut și premiul doi, prin Helmuth Frauendorfer.

prof. dr. doc.
EUGEN TANASE

Primele trei

Tinerete și tradiție

La cumpăna grăbită dintre primăvară și mai exuberanță ei surată — vara, în patriarhalul burg transilvan de pe Tirnavă Mare a avut loc, în 21-23 mai 1982 a II-a ediție a Festivalului de poezie organizat de Cercul literar „Agora” al Clubului tineretului din Sighișoara. Bucurîndu-se de o largă participare națională, acesta s-a concretizat printr-o lectură non-stop, discuțiile colaterale purtîndu-se în timpul rămas liber, după sferile de interese (culturale, bineînțeles...).

Au citit, în ordine cronologică: Liviu Antonesei („Viitorul vîiește în noi ca un puroi”, „totul mă inspăimîntă”), Ion Bogdan Lester („plimb degetul pe firul visului și mă apropii”, „e timpul să tai în carne vie”), Mariana Marin („și să mai cred că mintuirea e o șansă”, „ce inutilitate e ieșirea din criză; ce farsă”), Alexandru Mușina, Liviu Ioan Stoiciu („libertatea e o metaforă”, „condamnați la tăcere și nu numai atît”), Marius Iosif („fericirea a ajuns să fie o problemă de curaj și de prezentă de spirit”, „ziua de azi nu e și mă întreb: ziua de atunci va fi fost?”), Dan Lottochi („nu doresc să fiu enunțat”, „valoarea politică a verbului a așteptat”), Ion Neagoș („eliberînd cămașa ca să salveze sufletul închis”, Augustin

Pop („trec anii și ajungi să-ți confunzi gîndurile cu ale lui Dante”), Gheorghe Achim („ogarul urlă în mine”, „și nu sînt decît un ins din haltă”), Ion Barasovia („în apropierea orașului fără statui se plantează grîu”, „un animal este o distanță de netrecut”, „în perioada mecanizării cîinii au mai mult noroc decît caii”), Dan Culcer (traducere din Iannis Ritsos), Simona-Grazia Dima, Bogdan Giu („scriu ca să nu stau la locul meu”, „ei ne-au făcut sensibili la gol”, „hașurînd desenez murdăria pe care trebuia să o las cu trupul”), Emil Hurezeanu („efectul primei crize de nervi în universal placentar”), Petru Ilieșu („ceva trebuie să fi dat greș”), Nora Iuga („ce în-

tineric în văile corbilor și nici un răspuns”, „rup filmul acestei străzi și trec după colț fără urmă”), Gheorghe Lină („ce prăpastie sufletul meu”), Maria Mailat („fiecăre a fost uitat într-o vină sau eroare”), Virgil Mihai („singurătatea care mă așteaptă necesită o pregătire prealabilă”), Marius Morariu, Viorel Mureșan („cuvinte merg în sicrie”), Mircea Nedelciu („păgînul mă citește și zice că înțelege limba mea, ce trist e pontul”), Carmen Neguloiu („în curînd va fi prea devreme pentru tristețe”, „ja ce bun conștiință”), Doru Pașca (traducere din Elias Canetti — „n-am înfășat destul de des portretele deținătorilor de putere”), Artur Sofalvi („în bălțile memoriei unde așteptăm cu rigoare”), Constantin Zărnescu („în țara în care regele se va îmbolnăvi nici un supus nu va mai fi sănătos”), Andrei Zanca („aștia împușcă tot”, „viața noastră este Triumful Bermudeilor”, „zăbala îngălbînită de urină”). S-a citit și proză. Ne cerem scuze față de cei ce nu-și vor regăsi numele, deși ar fi îndreptății. Acustica n-a fost dintre cele mai bune, iar atmosfera de acută sensibilitate a făcut ca luciditatea reporterului, cel care ar fi trebuit să fie „pe fază”, să se dilueze cu afecte.

În încheierea lucrărilor, Dan Culcer, în calitate sa de redactor al revistei „Vatra” a ținut, pe un ton elegiac, prohodul revistelor de profil, căzute în dizgrația autofinanțării. Conciliator, în manieră caragialiană, s-a arătat de acord cu reducerea numărului de redactori în condițiile unei măriri a numărului de publicații. Lăsîndu-se purtat de vîltoarea retorismului, Dan Culcer a atacat problema spinoasă a celor puși pe hartă la periferia culturii noastre (a se vedea cazul „Săptămîna”). Încercînd să creeze, prin pledoaria sa, un curent de opinie cît mai obiectiv, pentru o discernere competentă a valorilor, pentru respectarea lor.

LILIANA BORLOVAN

Învățământul superior agricol - pivot al agriculturii moderne

În condițiile actuale ale revoluției agrare, sarcini importante revin învățământului agricol de toate gradele și în special învățământului superior agricol, chemat să formeze specialiști de înaltă clasă, capabili de a-și aduce aportul la ridicarea agriculturii pe trepte superioare.

În cadrul școlii superioare agronomice timișorene, ne spune dr. conf. Zaharia Suciu, secretarul de partid al institutului, am muncit întotdeauna cu convingerea că numai prin împletirea strinsă a învățământului cu cercetarea și producția vom realiza formarea unor specialiști de înaltă calificare, capabili să îndeplinească sarcinile unei agriculturi moderne. În acest context merită a fi subliniate permanenta preocupare pentru îmbunătățirea procesului de învățământ prin perfecționarea planurilor de învățământ, programei, cursurilor, lucrărilor practice de laborator și practicii productive, preocupări în ceea ce privește redactarea cursurilor, îndrumătoarele de lucrări practice, în redactarea manualelor. La toate acestea trebuie adăugate perfecționarea continuă a modului de predare a cursurilor, de desfășurare a lucrărilor practice, a tuturor activităților realizate în procesul de educare și instruire a studenților. Se urmărește ca lucrările practice să fie cât mai instructive, să creeze un volum de cunoștințe și deprinderi corespunzător. În I.A.T. aceste activități se realizează în marile laborator care este S.D.E., respectiv cîmpurile didactice experimentale ale fiecărei discipline. Bune rezultate s-au obținut în urma aplicării dialogului student - cadru didactic.

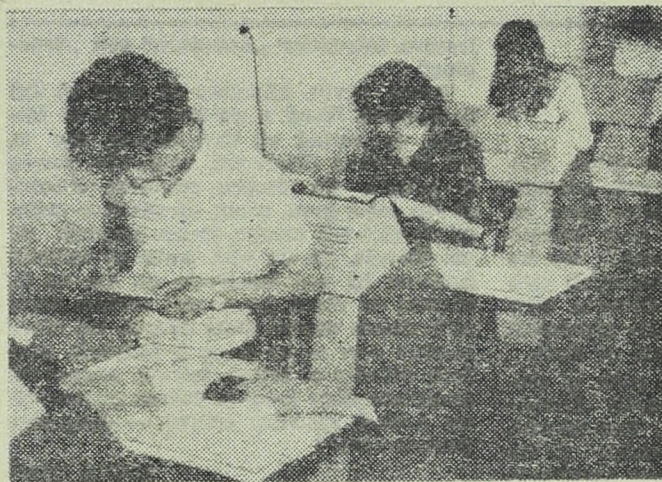
Cercetarea științifică la noi reprezintă o puternică pirghie în ceea ce privește explorarea noului și introducerea acestuia în marea producție, precum și cunoașterea a ceea ce s-a realizat și se realizează pe plan mondial.

Valențele acestei însemnate componente a învățământului modern se reflectă tot mai bine și în procesul pregătirii viitorilor specialiști. Recenta sesiune de comunicări științifice ale cadrelor didactice, simpozionul organizat în cinstea aniversării a 20 de ani de la încheierea colectivizării, precum și sesiunea cercurilor studențești organizate în cinstea celei de-a 60-a aniversări a creării U.T.C. și 25 ani de la înființarea U.A.S.C.R. au evidențiat prezența activă a învățământului în practică, implicit în producție. Studenții participă activ la acest amplu proces de cercetare, de la organizarea experiențelor care se fac în cîmpurile experimentale din cadrul stațiilor cit și în unități de producție, și totodată ei participă și la introducerea rezultatelor cercetărilor respective în marea producție, lucru extrem de important pentru deprinderea studenților - a viitorilor specialiști - cu preluarea a tot ceea ce e mai nou în permanenta luptă de sporire a producției vegetale și animale.

În domeniul producției studenții participă în propria unitate - S.D.E., atât la aspecte de organizare și conducere cit și la aspecte de execuție efectivă a lucrărilor.

Proporționarea cit mai judicioasă de la etapă la etapă a celor trei componente - învățământ, cercetare, producție - ale școlii agronomice superioare reprezintă cheia succeselor în pregătirea și formarea cadrelor de nădejde ale agriculturii noastre socialiste.

FLORE HAȘ

În laboratorul de Informatică

Premiile concursului TRAIAN LALESCU

După cum vă anunțăm în numărul trecut, desfășurarea concursurilor profesionale „Traian Lalescu” a fost marcată de o dublă aniversare, pe de o parte comemorarea a 100 ani de la nașterea reputatului matematician, primul rector al Institutului politehnic timișorean al cărui nume simbolizează aceste confruntări profesionale, iar pe de altă parte a 60-a aniversare a U.T.C., a 25-a aniversare a U.A.S.C.R. Iată că în prima săptămână a lunii, prin desfășurarea fazelor finale s-a pus punct acestei ample activități ce a angrenat marea majoritate a studenților din anii mici.

După o fină filtrare în cadrul etapelor la nivelul centrelor universitare s-au înfățișat în confruntarea finală spuma studențimii din toate părțile țării. Și încă odată studenții timișoreni au confirmat nivelul ridicat al învățământului politehnic de aici, panoplia de premii și diplome fiind impresionantă.

Astfel, la Timișoara, cei 344 de participanți s-au înțrecut la disciplinele de Mecanică, rezistența materialelor și Bazele electrotehnicii. Și iată rezultatele: pe locul I în cadrul centrelor universitare s-a situat Timișoara cu 25 premii (2 premii I, 8 premii II, 8 premii III și 7 mențiuni) secundată de București cu 13 premii și Cluj-Napoca cu 5 premii.

Studenții noștri au confirmat buna lor pregătire precum și intensa activitate de îndrumare pe care o desfășoară cadrele didactice.

Eforturile organizatorilor au fost într-adevăr notabile. Membrii comisiei sociale a C.U.A.S.C. al I.P.T. s-au ocupat de îndrumarea și cazarea oaspeților lor din zori și pînă noaptea târziu. Membrii comisiei profesionale s-au îngrijit de buna desfășurare a concursului (săli, informări și conducerea studenților din celelalte centre universitare la locul de desfășurare a probelor de concurs).

Toate acestea le-am aflat de la tov. președinte al C.U.A.S.C. al I.P.T. asist. Crețu Vladimir care el însuși a coordonat și a controlat activitățile consiliului, astfel ca toată lumea să plece cu aceeași părere bună despre centrul nostru universitar.

După îndelungată și dificilă deliberare juriul împreună cu participanții s-au reunit în Aula Magna a Facultății de electrotehnică pentru decernarea premiilor și felicitarea câștigătorilor.

Fiind prezent la acest important eveniment am stat de vorbă cu câțiva dintre fericiții câștigători.

— Speram să iau un premiu, dar nu mă așteptam să fie cel mai mare. Nu a fost o împlinire ci o încununare a activității mele individuale de pregătire, precum și a pregătirii intense desfășurate sub îndrumarea tov. șef lucrări Mîndru Gheorghe și a tov. asist. Micu Dan încă de la începutul anului. Din vasta mea experiență competițională (am participat la astfel de concursuri încă din liceu) mi-am dat seama de importanța acestor confruntări atât pentru pregătirea profesională individuală cit și prin schimbările de opinie cu alți participanți (Sebestyen Pal Gheorghe - I.P. Cluj, loc I B.E.).

— Am participat și anul trecut cînd am obținut locul II. Anul acesta am muncit mai mult în săptămînile de practică și împreună cu colegele mele am obținut 5 premii. Sper ca recompensa activității depuse să fie recunoașterea examenului din vară cu nota maximă. (Friesenhehn Gudrun, I.P.T., locul I Mec.).

— Am venit cu un soi de ambiție și doream să fac o figură bună; am reușit și mă bucur. Acest succes s-a datorat aproape în exclusivitate pregătirii individuale pentru că am finalizat cu această materie încă din iarnă cînd am avut examen. Doresc să subliniez rolul acestor concursuri pe lângă cel de stimulare a interesului studenților în pregătirea profesională și acela de selectare a celor mai buni pentru cercetare, a celor ce propun relații deosebite și utile. (Gavrilaș Mihai, I.P. Iași, locul I B.E.).

Acesta este bilanțul reușitelor studenților la faza finală desfășurată în Timișoara, dar trebuie remarcat că prezența lor și în alte centre universitare la alte discipline a făcut încă odată o vadă prestigiului de care se bucură Institutul nostru politehnic. Din cei 106 participanți la fazele finale 44 dintre ei au obținut premii și mențiuni, cifră care relevă seriozitatea de care au dat dovadă în pregătire participanții precum și grija și atenția acordată de către cadrele didactice.

Îi felicităm și sperăm că această cifră să fie îmbunătățită în viitoarele confruntări.

LAURENȚIU BADEA

Vechi activiști ai UASC

Să fii dascăl cu adevărat, înseamnă ca discipolii tăi să te numească așa. La Facultatea de filologie, disciplina de literatură comparată este predată de un om pe care studenții anului II îl numesc dascăl. Recunoștința lor, a studenților, se dăruiește simplu. Amfiteatrele sînt pline. Este un mod de a recunoaște în omul care îți stă în față, pe cel care trebuie și poți să-l crezi și să-l urmezi.

Tov. conf. dr. CORNELIU NISTOR nu este numai dascăl; este și un om politic. Recent i-a fost conferită diploma de onoare a U.A.S.C.R., pentru îndelungată și rodnică activitate în rîndul organizațiilor de tineret. — Ce înseamnă pentru dv. această diplomă care v-a fost oferită într-un moment jubiliar al vieții organizației tineretului studios?

— Mă onorează și implicit mă face să-mi reamintesc de activitatea depusă în organizația revoluționară de tineret, înții ca student și apoi ca tînar asistent. Vă mărturisesc că anii cei mai frumoși au fost anii studenției pe care i-am petrecut în centrul universitar Cluj-Napoca - 1959-1964, perioadă esențială în formarea mea ca filolog, istoric literar, profesor de limbă și literatură română și bineînțeles ca om politic, încadrat în mod firesc, prin formație, în fluxul construirii socialismului în România.

Din acea perioadă m-am obișnuit să îmbin armonios activitatea politică și obștească, cu activitatea profesională și de pregătire ideologică. Am îndeplinit diverse sarcini în U.T.C.-ul universitar clujean. După absolvire, ca asistent la Universitatea din Timișoara, am continuat activitatea de membru al Comisiei culturale, apoi ca secretar al Comitetului U.T.C. de la Facultatea de filologie și membru în Comitetul U.T.C. al Universității. Aceste ultime sarcini îndeplinindu-le și în virtutea calității dobîndite în 1964, de membru al P.C.R.

— Cum se îmbină aceste activități cu cea strict profesională?

— Nu am considerat niciodată că activitatea social-obștească m-ar putea împiedica în perfecționarea și dezvoltarea mea profesional-științifică. Prima dimensiune - permanentul contact cu generațiile de studenți - mi-a deschis și mai mult orizontul înspre o înțelegere adecvată a menirii mele de dascăl și educator de tip comunist. Exemplul cel mai grăitor în acest sens este faptul că foști colegi de facultate, de asemenea activiști de frunte ai U.A.S.C.R. din acei ani s-au remarcat și pe plan profesional-științific la nivel național, fiind azi nume cunoscute în lingvistica românească, în istoria și critica literară românească. Menționez nume ca: Aurel Dragoș Munteanu, Ion Pop, Radu Spiridon, Ioana Petrescu.

În calitate de propunător de literatură comparată și de sociologie, de asemenea în calitate de secretar adjunct al Comitetului de partid al Universității, consider că legătura mea cu întreaga activitate a studențimii, necesită continuitate și nu consider de loc faptul că, dacă nu mai sînt membru al Uniunii Tineretului, să fiu cu totul rupt de viața studențească. Contactul cu tineretul studios poate să ne asigure tuturor celor depășiți de vîrstă

pentru a mai fi U.T.C.-iști acea perpetuă tinerețe, spirituală și sufletească, despre care am mai vorbit și cu alt prilej.

Diploma de onoare pe care am primit-o constituie, de aceea, o confirmare în plus a acestei dimensiuni, obligîndu-mă implicit de a oferi și mai multe din experiența a 25 de ani de activitate în rîndul organizației revoluționare de tineret.

Stăm de vorbă cu tovarășul IOAN PENTEK, consilier juridic.

— Tovarășe Ioan Pentek, actuala aniversare a U.A.S.C.R.-ului, a constituit pentru dumneavoastră, vechi activist al mișcării, un moment de bilanț.

Aniversarea a 25 de ani de la crearea de către partid a U.A.S.C.R., omagierea de către întreaga națiune a drumului său glorios, găsește studențimea românească angajată plener în statuarea unei noi calități superioare, a participării la edificarea societății socialiste multilateral dezvoltate și a înaintării spre comunism.

Cu prilejul acestui jubileu, împreună cu tineri universitari timișeni, cadre didactice și alți veterani ai mișcării de tineret comuniste mi s-a acordat și mie diploma de onoare și insignă jubiliară, ca unul din foștii membri U.T.C. (decembrie 1944) care am fost confrunțați cu multiple și grele probleme în diferitele perioade ale construirii socialismului.

Îmi este deosebit de plăcut de a mă afla și eu între cei distinși. După cum am precizat și în cuvîntul meu la Conferința de partid a Centrului Universitar Timișoara ce a avut loc în luna martie a.c., sub îndrumarea permanentă a organelor de partid precum și a conducătorilor Universității, Institutului de Medicină și a Casei de cultură a studenților din Timișoara, instituții la care asigur asistența juridică, concomitent desfășurînd de mai mulți ani și activitate didactică ca asociat la Facultatea de științe economice, catedra de economie politică și planificare, disciplina de drept, s-au obținut la aceste instituții an de an noi realizări în ceea ce privește educarea studenților în spiritul respectării legilor prin popularizarea acestora.

Desfășurînd o bogată activitate de educare comunistă a întregului tineret din țara noastră U.A.S.C.R. îndeplinește rolul de ajutor credincios al partidului, își aduce o importantă contribuție la formarea tinerii generații de constructori al socialismului și comunismului.

În spiritul Codului principiilor și normelor muncii și vieții comunistilor, ale eticii și echității socialiste, tinerilor le revine datoria fundamentală de a servi cu credință cauza partidului și poporului, de a pune tot ce au mai bun, întreaga lor energie, capacitate de muncă și pricepere în slujba înfăptuirii Programului Partidului Comunist Român.

Sînt deplin conștient că toate remarcabilele realizări obținute în patria noastră constituie expresia cea mai concludentă a politicii partidului, al cărei promotor excepțional este tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România.

TANIA SIMBAȘ

din complexul studentesc

„AM INVĂȚAT... SĂ INVĂȚ SINGURĂ!”

Fiecăruia dintre noi îi este „în drum” o librărie. Spre casă, facultate ori cămin. Invariabil, te atrage. Aproape zi cu zi. Curiozitate, nerăbdare. Cartea așteptată să fi apărut?

Fără premeditare, o observ de vreun an de zile. Cum dă, cu aceeași căldură, lucrul acesta se vede foarte bine, informații tuturor. O carte pentru copil? Dar ce virstă are? E băiat sau fetiță? Și, în funcție de răspuns, în fața părintelui indecis apar o serie de cărți. Insoțite de o discretă recomandare. Roșește acum, e intrigată, de ce să scriești despre mine, de asta îi răspund, îmi place cum găsiți o vorbă potrivită pentru fiecare, dar e firesc, răspunde iar eu admit cu toate că, gîndesc, puțini o fac.

Pentru Olimpia Sirb cărțile își au o personalitate a lor. O personalitate, un farmec căruia nu-i este dat să reziste. Puțini din cei care o văd zilnic, în ambianța librăriei „Luceafărul” din Timișoara știu că fata blondă cu ochi albaștri ce recomandă cărțile cu atîta competență și-a legat viața de două ori de ele: o dată, cînd a optat pentru această profesie; a doua oară, cînd ceasurilor ei de răgaz le-a dat o frumoasă finalitate — absolvirea Facultății de filologie, secția fără frecvență.

Și totuși, caut să o descos, la urma urmei ce înseamnă să fii librar? Dai o carte, nu-i așa, risipești un zîmbet. Niciodată, răspunde, cu aceeași generoasă risipă, e mult mai mult. În afara puținței de a oferi fiecăruia cartea dorită e meserie în sine care incumbă cunoștințe, un anumit simț estetic hărăzit aranjării cărților, o bună cunoaștere a fondului de tipărituri, în fine, interes, informație,

dorință de-a fi la zi cu tot ce apare. Am învățat aici... să învăț singură, adaugă, iar lucrul acesta e surprinzător doar în aparență pentru că cineva care iubește cărțile, avîndu-le la îndemînă, nu se poate să nu simtă tentația întregirii sale spirituale. (Lucru pe care Olimpia Sirb l-a și făcut. Dovada? Puținele săptămîni ce o mai despart de examenul de stat).

Vag, mi-amintesc să o fi zărit și altundeva decît în spațiul librăriei „Luceafărul” iar ea îmi confirmă, într-adevăr, 5 ani am lucrat la „Universității”. Și nu vă pare rău, o întreb, privește surprinsă, e doar o librărie specializată, adaug, ai un public mai bine informat. Niciodată, îmi spune, dimpotrivă, într-un astfel de loc, uneori, riști să te descalifici. Cum așa, mă mir, iată, vine replica, fiind autoservire puțini au nevoie de sfatul tău, puțini te întrebă, toți răsfoiesc cărțile, știu ce vor sau cel puțin lasă impresia. Pe cînd aici e cu totul altceva, te simți mijlocilor între cititor și carte, sentiment agreabil, lumea are nevoie de tine, îmi place enorm să lucrez cu publicul. Într-adevăr, aprob, gîndind la alte chipuri din alte unități unde comerțul se practică, adesea, cu încruntare și răceala e cea dintîi senzație rezultată dintr-un asemenea contact, dar, în fond, publicul îl vezi într-o formă anume? Mai multe, vine răspunsul, și nu întotdeauna favorabilă. Există un cititor avizat, pe care îl stimez, ce știe exact ce să ceară, dar există și un altul, nici nu l-aș numi cititor care nu ne calcă pragul decît cînd știe cînd, solicitîndu-ne atunci o carte de colorat sau una de bucate. La fel se întîmplă și cu elevii — unii caută cartea de ținută, de idee, alții se rezumă la

lectura colecțiilor „Aventura” sau „Scorpion”.

Totuși, revin, bănuiesc că vrei să fii profesoară. Visul e pe cale de a se împlini, în curînd vă dați licența, din ce, mă interesez, GeoBogza, răspunde, poezia și tableta. Cît despre celelalte, sinceră să fiu, mi-e greu, acum, să decid — munca de aici mă atrage, m-am obișnuit cu ea. Firește, pe de altă parte și cealaltă profesie își are fascinația ei. Ce va fi, rămîne de văzut, poate mai vorbim peste altă cităva vreme. Pînă atunci, un lucru rămîne cert — nu le-aș fi îndrăgit, profesii diferite și totuși, într-un anume fel apropiate dacă n-ar fi existat pentru ele un același numitor comun — dragostea pentru carte!

DANA DINU

„BALUL PRIMĂVERII”

O manifestare ținînd de frumoase tradiții a polarizat nu de mult atenția locatarilor „Orășelului studentesc” dar și a studenților situați prin domiciliu, nu și prin simțăminte, în afara acestui perimetru de viață clocotînd sub soarele pur al primăverii. „Balul complexului”, „Balul primăverii”, balul bucuriei dintre două sesiuni, balul unui moment de bilanț a fost de fapt o mică sărbătoare a spiritului tînr, bine organizat și de această dată de către comitetul studentesc de complex și comisia socială a C.U.A.S.G. Un fericit tandem FIRAN/ILIOIU, o acțiune reușită la care nu s-a discutat despre autogospodărire, abonamente, detergenți și doște pe be, un moment de frumoase referințe în viața acestei inconfundabile comunități care este complexul studentesc. Moment de bilanț, de recompensă prin diplome și premii oferite de Consiliul U.A.S.G. și Comitetul studentesc de complex celor care și-au împlinit crîmpie de viață cu viața de zi și noapte a „orășelului”, cu destinele lui. Repetăm cu plăcere ierarhia încununată cu lauri în topul căminelor și cantinelor lansat de revista noastră: I, 19 C și 2 MV, II, 20 C

MISS „FORUM STUDENȚESC”:
LUCIANA CRISTEA

și 22 G, III, 13 G și 1 MV (cămîine), I, 1 C, II, U și 2 MV, III, IV G (cantine), Aplauze, diplome și un munte de recunoștință pentru cei mai buni activiști, foști sau actuali gospodari ai locului, implicați prin obligații dar mai ales prin fire frumoasă în viața plină de inedit a complexului, presărată cu bucurii și necazuri, cu împliniri proprii acestui univers. Numele celor mai buni președinți ai comitetelor de cămin, activiști, administratori, directori educativi, factori de răspundere din institute și facultăți au fost rostite cu emoția momentului festiv și demnitatea prețurii.

Așteptat cu firească curiozitate, concursul pentru desemnarea celor mai frumoase fete din complex a reunit în fața unui juriu din care n-au lipsit competența lui Grigoriu, mustața lui Firan, autoritatea lui Ilioiu, drăgălășenia Lucianei Cristea, în fața unui public cald și a unui prezentator sîcitor, posedat de prea bune păreri despre sine, tot ceea ce echipa lui Florin putea găsi mai frumos în materie de estetică feminină la acel ceas de viață al Complexului. Toate concurențele merita un loc pe podium dar n-a fost prevăzut un podium alt de clezant, așa că, opțiunile juriului au stabilit următoarea ierarhie, în ordinea crescîndă a interesului: MIHAELA SIMIONESCU, IV Electro, locul III; MARIANA CRACIUN, II Matem., locul II; MARIANA ZAH, I Mec., locul I, și ADRIANA JURCA, I Filo., „Miss Complex studentesc”. S-au mai acordat: Premiul subredacției timișorene a revistei „Viața studentescă” studenței FLORICA CNECIU, II Șt. econ., și Premiul special al revistei „Forum studentesc” studenței LUCIANA CRISTEA, II Mec.

Aprecierile cuprinse în acest material care transpune prin puterea cuvîntului scris un reușit moment de viață frumoasă reprezintă doar opinii de participant. Sigur că fiecare din cei prezenți și-a format propria opinie din care, cu siguranță, nu poate să lipsească un gînd de sinceră recunoștință pentru cei care au organizat acest moment de referință în viața Orășelului studentesc și mai ales pentru cei care l-au meritat.

DANIEL BUMB

FLASH

În ultimul timp permanența la sediul Consiliului A.S.G. din I.S. Hunedoara lasă foarte mult de dorit. Singurii care-și fac datoria sînt studenții de anul I — poate de unde ei nu știu încă „să se descurce”? E drept că anul II au practicat în Combinatul Siderurgic, iar Schuster Gerhardt, președintele Consiliului A.S.G. își pregătește lucrarea de diplomă, dar Biroul ce părere are? „Cînd pisica nu-i acasă, șoarecii joacă pe masă” — spune un proverb, în acest caz însă nici urmă de șoareci — a se citi studenți de serviciu!

Pentru a realiza cele 400 de abonamente ce ni s-au recomandat — 300 pentru „Viața studentescă” și 100 pentru „Amfiteatru” — cei 274 studenți ai I.I.S. fac apel la bunăvoința tuturor rudelor, prietenilor și cunoscuților lor. După încheierea cu bine a campaniei propunem editarea în volum a colecției de dialoguri de tipul:

— Tanti Florica nu vrei să te abonezi la „Viața studentescă”?

— Nu mai vād să citesc, maică!”

Diminețile unei fete cumînți...

Orășelul studentesc a fost năpădit de flori. Florile primăverii, ale buzelor și rochiilor de sezon, ale ochilor care se caută. Ale tinereții, ale gîndu-

rilor și faptelor frumoase. Au apărut însă și buruieni, unele la a doua cultură, pătînd rușinos estetica plină de inspirată culoare a locului. Plîvind, grădinarii le-au descoperit și le-au... sîpat, pe unele de la rădăcină, pe altele de sus. Ne e greu să-i spunem acestei pâlămidă (să ne ierte sāraca plantă), eliminînd metafora, pe numele ei adevărat: hojie, dar, din pā-

cate, aceasta este buruiiana care și-a găsit loc la umbra faptelor frumoase, în colțuri și unghere dosnice, pe terenul fertil al încrederii în oameni, dar și al neglijenței, nepăsării și superficialității. Cine a cultivat-o? Cum de a putut să crească nestîngherită, nejenată de tășul vreunei prășile? Ce

2. Faptele prezentate de noi sînt menționate în procesele-verbale întocmite la fața locului și în referatele serviciului social al I.P.T.

3. Cantina 4 C, pe la ora ieșirii de la serviciu. Atmosferă relaxată. Lucrătoarele CAZACU VIORICA (ospătară) și RANISAV MARTINICA (muncitoare-bucătărie) au fost oprite de

Radiografia morală a unei pete

măsurii s-au luat pentru stîrpirea ei? Iată un rezumat al faptelor într-o secvențialitate necronologică, urmărind să concluzioneze asupra datelor culese printr-o radiografie a acestui eveniment ce pătează conștiința locului:

1. În data de 15 aprilie 1982, o echipă compusă din membri ai Comitetului de complex și de cantină, un reprezentant al Consiliului U.A.S.G. din I.P.T. și alte persoane competente au efectuat controale în cantinele 1 C și 4 C.

către echipa de control. Și nu degeaba. Fiecare avea asupra sa, într-o frățească distribuție a păcatului, cite 1 kg de parizer, 15 buc. ouă și 10 napolitane. Cine trebuia să le controleze? Portăreasa, KOVACS MARGARETA. Sāraca, tocmai se chinuia să dosească sub o grămadă de halate murdare cu 800 gr. costiță afumată și un pachet de margarină, pe care le avea în bagajele proprii!

4. Cantina 1 C. Sînt controlate cîteva sacoșe, pūrtașe nevinovate la hojie. În cea aparținînd muncitoarei la bucătă-

rie BAI A FLOAREA s-au găsit: 1 kg zahăr fin, 1,30 kg polonez, 0,5 kg margarină, 15 buc. ouă, iar în cea a bucătăresei CUC CATALINA, 1 kg zahăr tos și 0,75 kg margarină. La FORTUN FLORICA, muncitoare bucătărie, s-au găsit 1,50 kg detergent. Pușin, ca să spele atîta rușine S-a „ars” și fochistul care încă n-apucase să îngurgiteze piinea, laptele, pîrjoalele, crenvurștii și carnea sustrase. Cetățene fochist MIC CONSTANTIN, ești și mai mic.

5. Sancțiuni. Diminuarea retribuției cu... procent. Retragerea a 1-3 trepte de retribuție pe timp de 3 luni de zile. CAZACU VIORICA și RANISAV MARTINICA dezvoltă optitudini horticoale în spațiile verzi ale Complexului.

Concluziile se desprind și fără ajutorul nostru. Sperăm că și învățămintele convenite.

DANIEL BUMB

— FLACĂRA PASIUNII —

JURNAL DE EXPEDIȚIE

1 MAI 1981

Noaptea aceasta parcă nu se mai termină. E a nu știu cîta oară că mai trezesc. Frigul mi-a pătruns pînă în măduvă, iar cele câteva pietricele de sub sacul de dormit îmi provoacă coșmăruri (verificare a proverbului „cum îți așterni, așa dormi”).

În sfîrșit, dimineța se arată sub forma unui nimb de lumină reflectat pe plafonul cavernei. O dimineță frumoasă, cu un cer metalic aruncat ca un pod de pe o creastă pe cealaltă a cheilor.

După un dejun frugal, echipa de prospectori cu Richard Petrovsky și Octavian Popescu (paleontologul cercului) în frunte pleacă în cercetarea cîtorva „găuri negre” mai mult intuite sub spuza de verdeață de pe celălalt versant al văii. Prin albia unui torent plin de grohotis instabil, coborîm pînă la Caraș. Apa ca de cleștar, purtînd încă în transluciditate impresia ghețurilor abia topite, nu imbie la o traversare prin vad. Și totuși, unul după altul pășim în apa puțin adîncă, mușchii se contractă într-un spasm dureros și cu toții realizăm cît de lungi pot fi, în condițiile date, cîțiva metri.

Urcăm apoi, cu trudă, purtați de dorința de a găsi noi urme de locuire cavernicolă. Dar, una dintre bănuitele peșteri se dovedește a fi doar o falie, ce-i drept adîncă, scobită de infiltrații în piatra puțin dură, iar celelalte simple iluzii optice create de plante agățătoare cu clorofila de un ver-

de închis. Niște cochilii pietrificate găsite în aceste locuri ne povestesc că la începuturi de leat aici se află un fund de mare.

Puțin dezamăgiți, coborîm din nou, cîteva sute de metri mai în aval, la riu, urmărind să ajunge la o peșteră, foarte interesantă din punct de vedere paleontologic și osteologic — Peștera Ibx. Aceasta se dovedește însă greu abordabilă. Doar doi membri ai echipei ajung la ea în urma unei tentative de escaladare extrem de riscantă și care le solicită din plin cunoștințele alpiniste și curajul. Ceilalți ne resemnăm în a orbecăi în plină zi pe un „drum” mult ocolit, într-o luptă acerbă cu sihla de măceși și liliac sălbatic dînd în prima floare, în cuget cu imperativul „trebuie să răzbatem”.

În aceste condiții întîlnirea cu vipera vine aproape firesc. E un exemplar mare, cu corn, parcurgîndu-și sinuozitățile cu o lenețe somnolentă pe calcarul încălzit de soarele primăvarațec. Hotărîm să ne lăsăm reciproc în pace.

Într-un tîrziu răzbatem hățitul și de aici pînă la peștera noastră totul pare un fleac. „Acasă”, echipa tinerilor arheologi și-a intensificat între timp căutările sub îndrumarea lui P.P. Marian și Petru Rogoza, astfel încît din inhumarea de secole au ieșit la iveală numeroase fragmente de ceramică ilustrînd

HARALD ZIMMERMAN

(Continuare în pagina a X-a)

Structura organizatorică a cercului de arheologie speologică

La 25 ianuarie 1981 la ființă, în colaborare cu C.S. Exploratorul Reșița, cercul de arheologie speologică patronat de Muzeul din Caransebeș. Din cadrul cercului fac parte specialiști de la muzeu (arheologi, geologi și topografi), muncitori, studenți și elevi.

Baza materială necesară descinderilor și cercetărilor în teren a fost creată prin autoutilare, iar o parte prin contribuția muzeului. Acesta a pus la dispoziția cercului actualul sediu, cuprinzînd o sală de ședințe, o microexpoziție de uz intern cu materiale colectate din peșteri (arheologice, paleontologice și speologice) și un depozit.

Baza documentară cuprinde o bibliotecă cu lucrări de specialitate, un fișier științific al peșterilor, filmoteca, documentația foto și cartoteca, toate acestea fiind expresii ale entuziasmului și rigorii aplicate în cercetare.

Cercul reprezintă, de fapt, unitatea mai multor secții specializate pe profile de investigare: arheologie speologică (conducători R. Petrovsky și P. Rogoza), paleontologie (Octavian Popescu), geologie (Istvan Török), topografie (P.P. Marian) și foto (Costel Lascu). Nucleul activ pe care studenții îl formează în cadrul cercului are ca principalii reprezentanți pe: Carmen Emrich, Alfred Frank, Victor Irlweg, Mircea Benec, Ludovic Vereș, Ilie Marta (toți construcții), Sorin Petrescu (istoric — Cluj), Mariana Adamescu și Harald Zimmerman (ambii electrot).

REZULTATELE CERCETĂRIILOR au fost și vor fi publicate în revista de specialitate, „Studii și comunicări ale muzeului din Caransebeș”, precum

și, pentru popularizare, în ziare de mare tiraj (Neuer Weg, Scinteia, Flamura). Împreună cu echipa speologilor din Reșița s-a participat la sesiunile anuale de comunicări ale cluburilor de specialitate, — „Speo-Sport”, — unde au fost prezentate în sinteză roadele cercetărilor întreprinse. Iar piesele arheologice și osteologice descoperite sînt valorificate expozițional în cadrul muzeului din Caransebeș.

Pînă în prezent au fost identificate peste 35 de peșteri cu urme de locuire începînd cu paleoliticul și pînă în epoca feudală. Bogatul material arheologic colectat din peșterile de pe văile Carașului, Cernei, Gîrliștei, Nerei, Minișului ș.a. este de o deosebită importanță pentru istoria veche și străveche a acestui spațiu geografic. Au fost descoperite urme de locuire paleolitică în Valea Cernei (într-o peșteră din zona Cheilor Bobotului) și în Valea Carașului (Peștera Vrașca). Celelalte epoci preistorice sînt ilustrate de materialele ceramice, litice și din os găsite în special în peșterile din Cheile Carașului, Cernei și Nerei. Descoperiri remarcabile au fost făcute în Valea Carașului, unde au fost depistate circa cinci peșteri cu urme de locuire sezonieră, dar intensivă a populației daco-gețice. Din perioada de stăpînire romană datează vestigiile găsite în Grota cu Aburii de la Băile Herculane, întîmplare de asemenea remarcabilă a_vînd în vedere raritatea unor astfel de descoperiri în țară. Perioada prefeudală este bogat ilustrată în peșterile de pe Caraș și Nera, iar cea feudală cu mare frecvență în peșterile tuturor văilor cercetate.

Colaborarea cu studenții —

un cîștig pentru cercetarea în sine!

În cercetarea istorică contemporană o direcție deosebit de importantă o reprezintă problema legată de continuitatea și formarea poporului român.

Recent am asistat la expunerea tovarășului asistent Bejan Adrian în fața studenților căminului 2 M.V. Ascultînd cu cîtă măiestrie vorbea despre o seamă de momente importante din istoria țării noastre, sesizînd acel mod strălucit de prezentare a unor succesiuni de evenimente ce stimulează interesul pentru cunoașterea și contribuirea directă la dezvoltarea trecutului, mi-a fost de ajuns să înțeleg de unde a izvorit acea pasiune, numită arheologie, a unui grup de studenți de la Facultatea de electrotehnică.

Anual se organizează prin intermediul unei comisii naționale de arheologie și

pe baza unui plan unic de cercetare șantier arheologic, care să contribuie la cunoașterea mai aprofundată a istoriei patriei noastre. Astfel de șantiere se organizează și în județul Timiș, studiate fiind urmele de locuire mai vechi de pe acest teritoriu.

Tovarășul asistent Bejan Adrian de la colectivul de socialism științific al I.P.T., specializat în istoria veche a patriei noastre și arheologie, avînd o convenție de colaborare cu Muzeul Banatului, a condus sub egida acestui muzeu un astfel de șantier arheologic ocupîndu-se de perioada istorică cuprinsă între secolele 3-9 e.n., de etnogeneza poporului român și integrarea acesteia în contextul european.

În 1976, prin cercetările sale de teren, a depistat pe teritoriul satului Hodoni, comuna Satchinez, județul Timiș, urme de locuire aparținînd secolului 3-4 e.n. și a organizat anual în punctul respectiv un șantier arheologic.

Campaniile de pînă în prezent au descoperit două niveluri de locuire suprapuse, respectiv o așezare fortificată tracică, databilă la sfîrșitul epocii bronzului și începutul epocii fierului, și o așezare a populației postromanice din secolul 3-4 e.n.

S-au descoperit locuințe cu anexe gospodărești (cuptoare de făcut pîne, ceramică, gropi în care se păstrau proviziile etc.) toate acestea ilustrînd nivelul de dezvoltare a celor două așezări și constituind în viitor repere importante atît pentru cunoașterea modului de organizare social-politică și economică a comunităților tracice de pe acest teritoriu, cît și a populației daco-romane în perioada ce a premers formarea poporului român. Acest șantier va continua să existe pînă la epuizarea problemelor propuse pentru cercetare.

În ceea ce privește participarea studenților la acest șantier, tovarășul asistent Bejan Adrian îmi spunea următo-

arele. În ultimii trei ani, spre deosebire de modul de lucru de pe alte șantiere arheologice, la organizarea acestui șantier am plecat de la ideea colaborării cu studenții. Dacă în primul an au participat doar trei studenți, ulterior numărul lor a crescut, în vara anului 1981 participînd 18 studenți de la Facultatea de electrotehnică.

Consider că acest gen de colaborare este un cîștig pentru cercetarea în sine, studentul fiind un muncitor activ, preocupat de ceea ce face. În același timp, dat fiind că participarea este benevolă, în această colaborare sînt atrași tineri cu înclinații spre studierea istoriei naționale. Viața de colectiv este o educație suplimentară în domeniul conviețuirii sociale, în sfîrșit, este un cîștig pe planul patriotismului, ei contribuînd cu mîinile lor la cercetarea unui moment de istorie națională, filtrînd prin inteligența proprie descoperirile care apar. Pleacă de pe șantier atît cu un plus de cunoștințe, cît și cu o amintire plăcută, fapt pentru care unii din ei se întorc și în alți ani.

Că satisfacțiile pe un astfel de șantier sînt multiple este un fapt cert. Iată relatările cîtorva studenți participanți:

Ioan Sirbu IV AC: „Hodoni '81 a însemnat pentru mine, în primul rînd, o relaxare totală după o sesiune zdrobitoare de „5” (examene). A fost un șantier foarte vesel, tineresc, mai greu la început, datorită condiției fizice, după care totul a intrat în normal.

Am fost surprins de apropierea tovarășului asistent față de noi și asta a făcut să fie învinsă oboseala după o zi grea de lucru. Nu au lipsit nici distracțiile, rezumate la activități sportive (mai ales fotbal) și, mai puțin sportive, la restaurantul satului, unde nea Romulus ne primea întotdeauna cu brațele deschise. Mi-au rămas năunai amintiri frumoase și sper să pot participa și la „Hodoni '82”.

Ion Ardelean IV AC: „Fiind pentru prima dată pe un șantier arheologic, trebuie să mărturisesc că am fost impresionat de modul cum se efectuează săpăturile arheologice, de atmosfera de lucru, de micile și, poate ar zice unii, „neînsemnate” descoperiri pe care le-am făcut alături de colegi și de tov. asistent Bejan Adrian, care a condus

Gropi de provizii aparținînd locuințelor din sec. 3-4 e.n.

lucrările. Fiecare piesă descoperită (și au fost multe), oricum ar fi arătat ea în momentul găsirii la cîțiva metri adîncime sub pămînt, m-a făcut să înțeleg această muncă și să înțeleg rostul ei.

Dan Pereș IV ETC: Oricine are în viață mai multe pasiuni, iar la mine una dintre ele este arheologia. Aceste descoperiri făcute prin efort propriu, constituie un puternic stimulent în muncă, trezesc interesul pentru cunoașterea cît mai completă a materialului dezgropat și produc o mare satisfacție, la care de mult visam.

Vasile Vrabeli IV ETC: Munca nu apare ca o acțiune izolată, fiind încadrată într-un sistem de activități — cum ar fi: excursii, activități sportive, băi, etc. În felul acesta, participarea la muncă devine un moment de odihnă activă, un mod plăcut și interesant de petrecere a timpului liber. Doresc să particip și în vara aceasta la același șantier împreună cu colegii de anul trecut.

Buruleanu Nicolae, Anghel Ștefan, Voinea Mihai, Bejan Viorel, Bejan Petru, Bota Vladimir, Beldean Adrian, Sălejan T. și toți ceilalți studenți „arheologici” își doresc reeditarea aceluși reușit „Hodoni '81”. Și încă un amănunt important: lista participanților la „Hodoni '82” rămîne deschisă! Este o invitație pentru toți cei care doresc să-și petreacă o vacanță plăcută la mare, în deltă sau în munți, căci suportul material cu care se pleacă după încheierea lucrărilor ajunge din plin pentru toate drumurile vacanței.

DANIEL KENST

Aspect din timpul săpăturilor

MASĂ ROTUNDĂ

Optimizarea educației materialist-științifice și combaterea unor reminiscențe mistiche în gândire, comportare și acțiune

Au răspuns invitației de a participa la această masă rotundă organizată cu concursul Centrului de științe sociale Timișoara: lect. univ. dr. Cornel Hărănguș, lect. univ. dr. Nicolae Pitrop, colonel Roland Vasilevici și studenții Ileana Ciobanu, Tudorel Urian. Discuțiile au fost conduse de către Otto Benkö, cercetător științific principal.

O.B.: Cred că una dintre condițiile esențiale ale progresului existenței umane în secolul nostru atît de frământat este aceea de a asigura condiții materiale și spirituale normale de dezvoltare. Înțeleg prin condiții normale condiții optime, în care capacitatea umană să se ridice la un nivel superior față de trecut. Ca să obținem această optimizare a gândirii și acțiunii umane, a comportamentului uman, cred că una dintre primele condiții e înlăturarea reminiscențelor mistice care există în gândirea noastră, reminiscențe ce îmbracă forme variate, alături de lărgirea continuă a educației materialist-științifice, în rîndul maselor largi ale populației.

N.P.: Transformările revoluționare profunde în sistemul social, legate de realizarea revoluției în știință și tehnica contemporană, cerințele afirmării personalității multilateral dezvoltate, deziderat fundamental al societății noastre, reclamă înlăturarea tuturor tarelor care se mai manifestă în conștiința unor oameni sub aspectul concepțiilor mistico-religioase, a concepțiilor naționaliste, sovînice, a unor concepții legate de vechea morală burgheză și, pe de altă parte, afirmarea valorilor proprii orînduirii noastre socialiste, valori înscrise în programul ideologic al partidului, în codul principiilor eticii și echității socialiste. Sigur că aceasta este un proces amplu și cîmplet, deoarece afectează conștiința umană atît în plan individual, cit și în plan social, atît în planul structurilor psihologice, cit și în planul structurilor sociale. Și, mai în adîncime exprimată această idee, în planul psihologiei și al ideologiei sociale, al conștiinței și chiar al acțiunii sociale.

C.H.: Ceea ce aș dori eu să adaug este că într-adevăr epoca noastră a ascuțit unele probleme legate de structura conștiinței și acțiunii sociale. Pe de o parte avem raționalitatea tehnologică spre care tind orice formă de comunitate umană, orice națiune, raționalitate care se impune conștiinței tuturor și care ne ajută să depășim situații grele și grave din istoria contemporană. Pe de altă parte această raționalitate este îmbinată cu nesiguranța pe care o produc criza mondială actuală, diversele forme de criză. Psihologia individului în această situație, încadrat în comunități umane mari, este pusă între această raționalitate și nesiguranțele de tot tipul care se nasc din situația socială caracteristică mai ales națiunilor de tip burghez. Știm însă că această nesiguranță și aceste greutăți pe care le ridică actualmente crizele mondiale ating și țările socialiste. Cred că greutățile de echilibrare a psihologiei în condițiile unei contemporaneități așa de frământate sînt de natură a deschide cîmp unor concepții mistice, unor comportamente lipsite de raționalitate, cu toată prezența raționalității tehnologice, care ne dovedește necesitatea unei acțiuni contrare.

O.B.: „Oare pe lîngă toate aceste condiții obiective nu sînt o serie de condiții subiective care ajută la propagarea unor idei, unor modele de acțiune mistice în care cunoașterea refuză să intre în acțiune, ea este îndepărtată printr-o dogmă fie religioasă, fie prin comportamente nereligioase, prin ignoranță, misticism?”

N.P.: „Sigur că analiza cauzelor care generează menținerea, perpetuarea în condițiile socialismului a fenomenului religios este o problemă foarte complexă. Pe lîngă consecințele în planul psihologiei, consecințele derutante pe care le generează revoluția tehnico-științifică,

există și alte cauze care conduc la menținerea, conservarea și chiar vitalizarea fenomenului religios în lumea contemporană: problemele legate de faptul că omenirea stă în prezent încă sub semnul războiului, a unui război termoneuclear, care generează niște efecte psihologice foarte complexe în planul conștiinței individuale și de grup; apoi problemele legate de unidimensionalizarea individului (cum spunea Marcuse) în societatea capitalistă; în societatea noastră, faptul că nu toți oamenii au ajuns la un nivel de cultură și instrucție care să-i conducă la descifrarea esenței fenomenului religios și la însușirea valorilor autentice ale conștiinței socialiste și că nu toți

„Noi comuniștii, călăuzindu-ne după concepția științifică ce atestă materialitatea lumii, combatem cu energie superstițiile, misticismul, curentele de gândire idealistă. În același timp p. politica partidului și statului nostru, întreaga viață socială se întemeiază pe respectul credinței oamenilor, pe libertatea conștiinței, pe manifestarea liberă a cultelor în cadrul legilor statului, pornind de la faptul că, indiferent de credința sa religioasă, fiecare cetățean, fiecare slujitor al unui cult sau altul, trebuie să respecte legile și să contribuie la cauza edificării noii orînduirii socialiste în România.”

NICOLAE CEAUȘESCU

sînt angajați socialmente în activități sociale, politice, obștești, cetățenești și se mai manifestă în plan individual unele marginalizări, unele frustrări, unele neîmpliniri, neajurarea rolului statului social care ar trebui să-i aibe conform capacității și multe alte asemenea cauze.

O.B.: „Poate ar fi bine să încercăm definirea conceptului de misticism și să-i conturăm aria...”

N.P.: „Dicționarele definesc misticismul ca exprimînd credința în existența unor forțe supranaturale, cu care unii oameni, în mod eronat, speră să poată lua legătura prin revelație, prin extaz, că ar putea comunica cu ele pe căi tainice, nonraționale.”

C.H.: „Helmuth von Glasenapp subliniază tendința permanentă a religiei creștine de a se învălui în mister, într-o mistică ce nu trebuie înțeleasă, ci acceptată.”

T.U.: „Aparține misticismul tuturor religiilor sau poate fi legat doar de existența unei gândiri nonștiințifice?”

C.H.: „Misticismul este prezent în toate religiile și sectele religioase, dar și în cazul individului care, deși nu-i religios, nu are o concepție științifică despre univers, societate, existență...”

O.B.: „Să conturăm, cel puțin în linii mari, apariția misticismului și a legăturii sale cu religia.”

N.P.: „Animismul, totemismul, cultul morților, apărute ca forme specifice de înstrăinare umană în societatea tribal-gentică, reprezentau numai germeii, premisele necesare, dar nu și suficiente ale religiilor constituite. Acestor fenomene li s-a adăugat o dimensiune nouă: misticismul, înțeles ca „posibilitate de comunicare” spirituală a omului cu „ceva extrauman”. Dimensiunea aceasta este lansată de magie — fenomen social ce aduce în ordinea activității zilnice credința în posibilitatea comunicării cu „duhurile” fie bune, fie rele. Magia sintetizează elementele de religie dispersate în animism, totemism și cultul morților, pentru ca apoi să le obiectiveze prin practici, ritualuri și reprezentări specifice. Misticismul a evoluat diferit de la o epocă la alta, îmbrăcînd forme și intensități diferite în cadrul islamismului,

Irațiile
social etico culturale
ale
FENOMENULUI
RELIGIOS
faget jud. timis 1979
DATA COMPUTER
vol. 1

universitatea din
Timisoara 1980

Sinteza,
propuneri și direcții
de acțiune
social etico culturale
privind
iradițiile
FENOMENULUI
RELIGIOS
Zona Faget-jud.TIMIS

Universitatea
din Timisoara 1980

O metodologie
PRIVIND DEPTAREA
Fenomenului
Religios

..—..

Timisoara
1980

creștinismului, budismului, la cultele protestante și neoprotestante, în sinul sectelor religioase contemporane”.

O.B.: „Astăzi, cînd în țara noastră sînt create noi condiții materiale și spirituale, cînd știința, tehnica, gîndirea au făcut progrese imense, cum de și găsim cîmp de manifestare diferitele forme de iracionalitate, religiozitate etc.?”

R.V.: Mi-aș permite să afirm că religiozitatea se menține și datorită sprijinului substanțial de care beneficiază din afara țării noastre. Se tipăresc milioane de volume, în diverse edituri fantomatice („Lumina lumii”, „Îndrumătorul creștin”, „Razele soarelui”) se vorbește mult pe diverse lungimi de undă, se imprimă discuri Crosiade, Janz-Brüder, Philips, Edizioni Paoline... în care melodia inocentă, compusă în canon, sau stil New Orleans, în piano sau delir zgomotos, are text biblic.

curgeți foile de înscriere de la secretariatele facultăților, să vedeți că în ziua de 12 sînt înscrieri cu sutele, în ziua de 13 numai cîteva, iar apoi, în 14, din nou cîteva sute. Aceasta se repetă în fiecare an și rațional nu pot să-mi explic ce le-gătură ar putea exista între înscrierea la examen în ziua de 13 și nivelul lucrărilor, respectiv reușita... O altă formă foarte modernă și autentică născută în Timișoara: a călca pe capacul unei guri de canal, capacul avînd cîine orificii, înseamnă noroc la examen, a călca pe unul cu patru înseamnă a pica... De doi ani de zile observ treaba aceasta în esență stupidă, dar a început să devină un fel de legendă mistică pentru unii care nu sînt bine pregătiți, aș zice... pentru că altă explicație nu găsesc.

C.H.: Toate aceste forme fenomenale de misticism au în fond aceiași explicație, pe care a dat-o o rasă, în general, religiozității: aceea că omul în neputința sa, fie matur, fie tînr, simte nevoia unui frate mai mare care să-l ajute acolo unde puterile lui se opresc.

N.P.: Exemplele de mai înainte sînt aspecte legate de superstiție, aceasta înscrîndu-se numai în parte în sfera misticismului, și anume, în măsura în care ea proclamă din punct de vedere al credibilității ceva exterior omului de care el depinde, de niște conexiuni pe care nu le poate stăpîni. Asemenea superstiții generează efecte în plan psihologic și comportamental. Superstițiosul beneficiază, în caz de împlinire a obiectului crezului său, de un liant psihologic, de o pavază. Liantul acesta are însă mai multe fațete și, nu în ultimul rînd, ridicolul generat de o asemenea superstiție, ce nu cadrează cu un om cu o anumită conștiință științifică, stăpîn pe propriile sale afecte, viitor medic sau inginer... Sigur că, pe lîngă acest aspect al superstițiilor, misticismul poate îmbrăca, mai ales la unii intelectuali, și expresia următoare, conceptuală, privind natura, existența armoniei, a determinismului universal, generat de legități obiective, de cauzalitate, de dialectica necesității și împlinirii, de legile evoluției, ale devenirii universale.

C.H.: Această mistică a „înaltului” este generată și de faptul că știința nu poate încă răspunde la toate întrebările...

O.B.: Unii intelectuali, mai ales în Occident — așa cum arăta și Erich Fromm în „Die Revolution der Hoffnung” — nu cunosc suficient legile evoluției sociale, sînt depășiți de evenimente, cad într-un pesimism și fatalism cu marcante accente mistice în înțelegerea viitorului nostru.

N.P.: Este adevărat că unii dintre membrii societății, neavînd o concepție consecvent materialist-științifică ajung la a-și formula părerea că „trebuie să existe ceva”, că „există o forță, ceva care guvernează” pe care n-o numesc nici Dumnezeu, nici altfel. Nu este un misticism ateu, ci o formă foarte rafinată de misticism.

O.B.: A mai permite să existe o ultimă redută, pe care cunoașterea nu o poate cuceri și care ne depășește, aceasta dă curs speculațiilor filozofiei idealiste, în cadrul cărora misticismului îi revine un teren foarte larg de acțiune.

N.P.: Iată cîteva dintre concepțiile idealiste obiective de natură religioasă: fideismul, care susține că religia este mai presus de rațiune și știință și care încearcă să fuzioneze, să împace aceste două domenii radical deosebite, teismul, care pledează pentru intervenția așanumitei puteri divine în desfășurarea tuturor evenimentelor, fenomenelor naturale, sociale, teozofia, care susține ideea unei preținse cunoașteri a lui Dumnezeu cu ajutorul unei intuiții mistice aparte, a unei iluminări interioare, și altele.

ȘTIINȚĂ ȘI FILOZOFIE

T.U.: Nu considerați că o serie de manifestări interpretate drept mistice de către un observator exterior sînt de fapt niște manifestări cu caracter ludic, actantul pierzînd semnificația originară mistică a ritualului? Consider că o serie de obiceiuri (pomul de crăciun, ciocnirea ouălor de Paște etc.) și-au pierdut semnificația originară, ele menținîndu-se încă în virtutea unui automatism compartamental, grație tradiției.

I.C.: Mă gîndesc că în special în mediul rural, dar și în cel citadin sărbătorile la origine religioase și-au pierdut din caracter și corespund în mai mare măsură nevoii omului de a ieși din cotidian, de a sărbători. Acestea fiind doar niște pretexte pentru ca membrii familiei să se întîlnească într-o atmosferă sărbătorească.

C.H.: Omul a păstrat semnificația și realizează gestul ca atare. Uneori este și aceasta o formă de misticism, dar care nu își cunoaște originile.

N.P.: Criza mondială generează în orînduirea capitalistă o serie de efecte extrem de disfuncționale. În primul rînd aș vrea să menționez faptul că pe fondul crizei capitalismului apar și se intensifică fel de fel de tare ale acestuia, între care fenomenul religios și, în coordonatele acestuia, fenomenul sectant. Fie, ca se numesc Copii ai Domnului, Biserica Unificării, Calea Fericirii, Templul Poporului, Fiii Fericirii ai Păcii Cerești, Oamenii Diavolului, Martorii lui Iehova, Cavalerii Apocalipsului, Meditația Transcendentală, Biserica Scientologică, acestea adîncesc trăirile și motivațiile mistice și, ca atare, adîncesc alienarea umană. Presa occidentală relatează frecvent cazuri în care exaltarea religioasă a provocat sinucideri individuale sau chiar în masă (exemple elocvente: automasacrarea a 914 adepți ai Templului Poporului în jungla Guyanei, cele două tinere, membre ale sectei hinduse Ananda Marga, care și-au dat foc, una în fața Bisericii Pomenirii din Berlinul occidental, cealaltă în fața Palatului Uniunii Popoarelor din Geneva pentru a îndemna omenirea la „salvarea sufletului”).

O.B.: Aceste excese ale crezului mistic nu sînt o noutate în istoria omenirii. Intotdeauna sectele au avut un comportament extrem față de restul religioșilor. De exemplu, la începutul secolului trecut, în India, secta tușilor sugruma, pentru satisfacerea cerințelor zeiței Kali, toți trecătorii prin domeniul lor. Făceau excepții doar cu femeile, bolnavii, comediantii, muzicanții și pelerinii. Iertarea păcatelor și fericirea din viața de apoi depindeau de numărul celor uciși. Un maior englez notează că a avut un caz în care individul condamnat avea șase sute de victime la activul său.

N.P.: Aș vrea să menționez că între o serie de secte religioase și unele organizații ultrareacionare occidentale există o strînsă legătură. Se constată bunăoară legătura dintre organizații de tip neofascist și unele secte religioase, la acestea găsiindu-se adevărate depozite de muniții și armament, materiale de colportaj, de propagandă anticomunistă etc. Unul dintre reprezentanții unei asemenea secte din Occident declara, cu cîva timp în urmă, că cele mai satanice fenomene contemporane sînt comunismul și Organizația Națiunilor Unite, față de care chema credincioșii să desfășoare o luptă foarte serioasă, necruțătoare.

O.B.: Se poate face în lumea occidentală o legătură între izolarea, înstrăinarea individului, creșterea valului de misticism și alcoolism, sexualism, consumarea stupefianțelor?

H.Z.: Categoric. Atunci cînd colectivitatea se manifestă ca o ființă biologică prin excelență, indiferență la aspirațiile și posibilitățile creative ale insului și criteriul de apreciere nu vizează valoarea umană în sine, interesele individului ajung de regulă în gravă contradicție cu cele ale societății. Simțind cum forțele conjurate ale colectivității se opun primirii sale la masa împărțirii izbinzilor, individul cedează permanentei decizii și terori a singurătății. Reacțiile în consecință nu pot fi decît două și sînt rezultatul cedării integrității fizice și morale în fața refuzării dreptului la personalitate: individul fie se autoizolează într-o mizantropie alienantă însoțită de egoism, inclinații mistice, consum de stupefianțe, alcool, fie renunță la orice scrupul moral și atunci fenomenul se numește bravadă, pornografie, sexualism, sadism, denotînd o totală discredere a aproapeului și absența responsabilității celor întreprinse.

T.U.: Doar o parte a tineretului occidental nu se angajează să acționeze în spirit revoluționar, militant, pentru transformarea realităților din orînduirea capitalistă, ceilalți luptă pentru pace, pentru viitorul umanității...

O.B.: Care ar fi situația la noi în țară?

N.P.: La noi există o situație de funcționare legală a 14 culte, în conformitate cu Legea cultelor din 1948 și alte reglementări legale elaborate de atunci și în conformitate cu prevederile constituționale. Dar ca urmare a transformărilor adînci din viața economică, socială, materială și spirituală s-au produs transformări profunde în planul conștiinței oamenilor, sfera fenomenului religios restrîngîndu-se treptat, extinzîndu-se sfera conștiinței sociale, a concepției materialist-dialectice despre lume și viață.

O.B.: Dar pentru că fenomenul religios rămîne în continuare o realitate ce trebuie luată în seamă de către întreg procesul educativ, el trebuie cunoscut sub multiplele sale aspecte și apreciate interferențele sale cu alte fenomene sociale...

I.C.: ... modul cum se manifestă în rîndul studenților, dimensiunile misticului în gîndire, comportament, acțiune.

N.P.: Desigur, se cere să inițiem un ansamblu de măsuri care să conducă la transformarea conștiinței, să privim activitatea de educație ateistă ca o parte integrantă a procesului educației socialiste în general, să desfășurăm o activitate permanentă, constantă și cu mijloace specifice eficiente, care să meargă la mîntea și sufletul fiecăruia. Adică să modelăm conștiința sub toate aspectele sale psihologice, procesele cognitive, afective și volitive, să creăm condiții ca fiecare om să nu mai simtă nevoia unor trăiri și motivații religioase și să fie un om liber, angajat, un militant social care să acționeze pe baza științei, planificării și în spirit rațional în virtutea cerințelor eficienței pentru transformarea mediului natural, social și a propriului său sistem referențial de viață.

O.B.: Vă mulțumim pentru colaborare.

HARALD ZIMMERMAN

În 16-17 aprilie a.c. au avut loc, sub auspiciile Universității „A.I. Cuza” din Iași, ale Cercului studențesc de filozofia fizicii și ale Consiliului Uniunii Asociațiilor Studenților Comuniști din Centrul universitar Iași, lucrările COLOCVIULUI NAȚIONAL STUDENȚESC „ISTORIA ȘI FILOZOFIA ȘTIINȚEI”, manifestare științifică dedicată celei de-a 25-a aniversări a U.A.S.C.R. Colocviul a cuprins, în deschidere, simpozionul numit „Inter-relația filozofie — știință”, la ale cărui discuții au participat mari personalități ale vieții științifice și culturale românești, cadre didactice din toate centrele universitare, și sesiunea de comunicări organizate pe secțiile: istoria științei,

— Cu ce gînduri ați întîmpinat Colocviul național studențesc „Istoria și filozofia științei” și cu ce impresii plecați de aici?

— Aș începe cu ideea că am întîmpinat acest colocviu cu bucurie, deoarece am sprijinit și voi continua să sprijin alianța filozofie — știință. Filozofia progresa și poate progresa numai dacă își trage seva din ceea ce este valoros și viabil în știință; iar știința nouă, de respirație profundă, nu poate să nu se înalțe pînă la cugetarea filozofică. În ciuda preocupărilor strict legate de un anumit domeniu de cercetare, nu există om de știință cu adevărat mare care să nu fi meditat filozofic. Pornirea către adîncimile cugetării filozofice vine din nevoia de a părăsi din cînd în cînd sfera restrictivă a activităților zilnice și încercarea de a te apropia de propria-ți persoană prin lărgirea orizontului cunoștințelor pînă la a cuprinde și alte domenii mai apropiate sau mai depărtate. Sub cupola teoriei generale a sistemelor apelul la interdisciplinaritate presupune un prim nivel necesar — comunicarea, adică capacitatea de a înțelege principiile ce stau la baza unei discipline sau alteia.

Sesiunea aceasta s-a făcut în numele acestui principiu, pe fondul unei problematice ce face posibilă comunicarea. Ea a facilitat însușirea unor stiluri de gîndire diferite și racordarea lor, astfel încît gîndirea proprie să se fertilizeze. Apoi, întîlnirea cu oameni competenți într-un anumit domeniu realizează, prin calitatea informației, primite și calitatea metodologică implicată în materialele prelucrate, o certă economie de timp. (Dacă fiecare ar lucra complet izolat, folosind principii de investigație proprii, ar necesita enorm de mult timp pentru concentrarea unor informații din cîmpuri disciplinare apropiate sau îndepărtate). De

aceea asemenea întîlniri periodice (intervalele dintre ele fiind necesare sedimentării și închegării cunoștințelor) sînt un prilej de fertilizare a gîndirii și metodei de lucru, izvor permanent de pășire spre frontiere neumblate încă.

Personal mă bucur că participarea la colocviu a fost atît de diversă și că ați avut posibilitatea să vă cunoașteți, uniți fiind printr-o mentalitate de generație. În asemenea momente se leagă prietenii sau se consolidează puncte de referință pe viață. Și pentru că sînteți niște creatori, sper ca numele voastre să rămînă marcate și în viitor pe frontispiciile activității creatoare.

— Care ar fi, după dumneavoastră, pragurile, peste care trecînd, omenirea ar putea avea încă multe și neașteptate surprize?

— Filozofia, cu categoriile ei, pășește în primele rînduri în infruntarea necunoscutului. Iar noi, filozofii, căutăm a descifra mecanismele lumii cu modele cunoscute, treptat defrișînd rîndurile și trăim satisfacția extinderii și adîncirii cunoștințelor noastre la toate nivelele, fie inferioare, fie superioare. E de remarcat faptul că ultimele decenii au adus un revîrșiment, în sensul că în zone considerate clarificate au fost descoperite noi universuri. Deci sîntem în pragul unor noi deschideri (de pildă, așa cum arăta profesorul Ion Iovit Popescu în cadrul simpozionului, s-ar putea demonstra că masa de repaus a fotonului este diferită de zero). Cibernetica, operînd în sfera structurilor complexe, adeseori pe modele de „cutie neagră” (black box), pare a deschide largi drumuri către viitor. Un al doilea făgaș l-ar reprezenta descifrarea mecanismelor neurofiziologice, domeniu în care metodele aplicate sînt încă extrem de rudimentare, extraordinar de primitive.

filozofia și științele contemporane ale naturii, știința și condiția umană.

GAZDE DEOSEBIT DE OSPITALIERE, IEȘENII AU ȚINUT să onoreze prin această manifestare de aleasă ținută prestigiul de care se bucură în țară centrul moldovean de cultură și civilizație. Au făcut aceasta pe toate planurile, dar mai ales prin inițiativa de a tipări, în două volume, lucrările cele mai valoroase și mai reprezentative pentru nivelul înalt la care are loc azi cercetarea studențească.

Despre toate acestea și încă multe altele am avut ocazia să stăm de vorbă, la finele lucrărilor, cu prof. univ. dr. CALINA MARE de la Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca.

De aceea se impune întrebarea: cît va cîștiga omul din auto-cunoaștere?

— Desigur, mulți oameni de știință au avut remarcabile preocupări și chiar contribuții în domeniul filozofiei. Există, după părerea dumneavoastră, și o relație inversă filozof-știință?

— Cu siguranță. De pildă, eu sînt un generalist! De aceea m-am supus unei permanente „năpîrliri științifice”. Am urmat lucrurile la secția matematică, pentru care am avut inclinație. Depărtarea de matematică a survenit odată cu primele preocupări din domeniul psihologiei. M-am ocupat apoi de problemele fizicii contemporane, teza mea de doctorat numindu-se „Determinismul și rolul său metodologic în fizica modernă”. Am încercat să fiu mereu prezentă și am asimilat problemele ciberneticii, ale cosmologiei și biologiei, ale teoriei sistemelor.

Domeniul meu era însă ontologia. Apoi am avut șansa formidabilă de a fi numită să mă specializez în epistemologie și filozofia științei și astfel am intrat în Comitetul național de istorie și filozofie a științei.

— Cartea dumneavoastră „Introducere în ontologia generală” a devenit un valoros manual al studenților care, sub diferite forme, învață filozofie. Ce alte lucrări pregătiți în vederea publicării?

— Actualmente lucrez la o „Introducere în filozofia științei”, care să sintetizeze experiența căpătată în acest domeniu, așa cum, la rîndul său, a făcut-o și „Introducere în ontologia generală” la timpul său. Am să continui preocupările de ontologie, dar în perspectivă aș dori să elaborez o abordare a problemei timpului. Pentru aceasta am adunat deja mult material, dar voi începe lucrul de-abia după terminarea „Introducerii...”.

DANIELA SAMOILA
HARALD ZIMMERMAN

„PICIORUL SĂNĂTOS ȘI BOLNAV” *)

Înțelepciunea populară a stabilit de mult o legătură între picior și cap. Lucrarea cu totul originală a apreciaților medici timișoreni se adresează deopotrivă piciorului și capului și, dincolo de aceste considerații este interesant următorul pasaj introductiv al unuia dintre cele mai izbutite capitole: „Viața cotidiană, activitatea profesională, practicarea sporturilor este condiționată de existența unui picior sănătos, capabil să se adapteze la toate solicitările la care este supus”. Deci, piciorul despre care WOOD JONES scria că „este acela care dă omului statutul său de ființă umană” apare disecat, radiografiat, secționat, amputat, bolnav și sănătos pe parcursul a 150 de pagini scrise cu har și cu multă competență profesională atît pentru cei neavizați care-și sprijină mai mult sau mai puțin conștient existența cotidiană pe unu sau două picioare naturale. O lucrare de sinteză corespunzînd obiectivelor de cercetare ale Clinicii de ortopedie și traumatologie din Timișoara dar și unor necesități de ordin teoretic și mai ales practic în cunoașterea și abordarea problemelor de ordin medical pe care le ridică piciorul cetățeanului de pe stradă, de pe ogoare sau din fața tablourilor de comandă indiferent de costul încălțămintei care-l ascunde privirilor.

Cartea cuprinde în XVII capitole — cele mai

frecvente afecțiuni ale piciorului, cauzele care duc la apariția lor precum și elemente de orientare terapeutică accesibilă, pînă la un anumit nivel de competență chiar și bolnavilor suferinzi de diferite afecțiuni ale piciorului. Spiritul practic aureolat de competență profesională se întîlnește în mod fericit în această lucrare cu talentul scriitoricesc al autorilor — servind celor interesați pagini de carte bună care-și merită interesul și aprecierile. Și un loc în biblioteca dumneavoastră. Chiar și numai pentru această minunată descriere pe care o face piciorului prof. SCHEDE și care dă șchiid în mod izbutit capitolul „Igienă și îngrijirea piciorului sănătos”, obligatoriu de citit ca un semn de minim respect față de acest segment al corpului. „Nu există nici o parte a corpului nostru care să fi fost mai vitregită de natură în așa măsură ca piciorul. El este organul purtător care în mod tăcut și răbdător își face datoria. El stă în pantof, noi nu-l vedem. De regulă ajunge la lumina zilei doar seara sau dimineața, cînd te arunci o privire în fugă, dispărînd din nou sub plapumă sau în ciorap. Piciorul unui om sănătos este frumos, expresiv ca o mînd. Este un organ săurit pentru mișcări grațioase, dar poate rezista la eforturi fizice mai mari cînd este sănătos”.

DANIEL BUMB

* Dr. P. Petrescu și dr. D. Poenaru, Ed. Facla.

SCRIITORII ȘI PACEA

Insemne ale unei conștiințe creatoare responsabile

Manifestare de amploare puțin obișnuită în ciuda efervescenței vieții spirituale și în speță literare timișene din ultimii ani, Colocviul național „Scriitorii și pacea” găzduit de orașul de pe Bega în zilele de 27, 28 și 29 aprilie 1982 a reunit un număr impresionant de personalități ale vieții culturale naționale, membrii ai Uniunii scriitorilor împreună cu o bună parte a conducerii acesteia, membrii ai Uniunii Artiștilor Plastici și ai Uniunii Compozitorilor. Cele trei zile de desfășurare au fost materializate, în oricare din locurile și împrejurările parcurse (poate într-un ritm mult prea alert pentru participanți și chiar spectatori, dar obiectiv devenit astfel), prin concluzii și memorabile impresii generale care au adus odată în plus dovada angajării scriitorimii române contemporane, a eficienței (dincolo de indoiala în puterea cuvântului scris, aparent puternică în lumea politicului și socialului contemporan mondial) acesteia atâta timp cât se slujește de mijloacele artei adevărate, verosimile, de largă respirație umanistă dar și de desăvârșită însușire moral-teoretică. Civismul, etica individuală, rădăcinile naționale, etnologice, istorice, factice, filozofice în ultimă instanță a devenirii ființei naționale a românilor de astăzi au reieșit din emoționante depoziții ce au adus la lumină adevărate comori de civilizație, de sensibilitate, de artistic în forma cea mai pură și mai apropiată de om, alături de deplinătatea conștiinței politice de alăturare la marea operă de construcție nu numai a unei societăți socialiste fără un alt model întocmai redat de dezvoltarea lucrurilor și a concepțiilor din teritoriul de explorare a lor cât și prin încercarea plină de cele mai nobile evidențe spirituale de a aduce în fața umanității prezente o pildă de eroism, de luptă în slujba unor năzuințe generale aparent simple dar atât de greu de îndeplinit. Elementara pace, ceea ce, într-o întreagă istorie scrisă îndepărtată sau la doi pași s-a dovedit atât de neelementară, uneori factice revind, de-a dreptul utopică, este, iată că România o spune printre cele dintâi, și fără să fie sfătuită cum, unul din principalele mobiluri ale luptei pentru mai bine, pentru existență în ultimă instanță a lumii oamenilor și nu numai ei. Dacă savanți ori personalități oricum marcante, ca Murphy de pildă, pot declara că omenirea de când se știe a acționat conform legilor lipsei de logică și nu invers se poate bănui pe ce fond de scepticism și pasivitate se desfășoară această luptă care în istoria României (fie și numai a celei moderne) nu este un exemplu singular, gândindu-ne doar la personalitatea unui Nicolae Titulescu, ale cărui principii pot governa și azi o organizație a păcii pe planeta Pământ. Cu atât mai adevărat și mai potent, cuvântul celor ce-și au prin bar menirea de a aduce cuvintele, scriitorii, a putut să arate în nu foarte multe clipe ale citorva zile dezbărate de un festivum destructiv în fond pentru rostul intrării de la Timișoara, întreaga partinitate la această cauză a tuturor oamenilor, atașamentul la tot ce

este bun în istoria, în prezentul și în viitorul civilizației umane reprezentat și de patriotismul artistic și literar al tuturor, vremurilor, ceea ce a adus oamenilor de azi descrieri ale unor războaie trecute, niciodată neutre și fără atitudine, dar și bogăție unor timpuri de liniște și creație nemuritoare. În discuțiile care au avut loc în dimineața zilelor de 27 și 28 aprilie, nume de referință ale scrisului românesc și-au adus aportul la mesajul unanim de pace și bunăstare spirituală adresat oricui ar fi în stare să asculte glasul rațiunii unul și același cu mesajul voinei poporului român: Dumitru Radu Popescu, președintele Uniunii Scriitorilor care în câteva cuvinte a parcurs istoria conștiinței de sine și a conștiinței sociale, ideea de război în temporalitate, ideea de distrugere, imotivirea adevărată a acesteia, fapt antivitale rămânând poate „moștenirea cea mai importantă pe care cuvintele și rațiunea ar putea s-o lase viitorului”.

Anghel Dumbrăveanu, președinte al Asociației scriitorilor din Timișoara, în cuvântul său fiind prezente amintirile unei copilării marcate de ororile unui război, sentimentele solidarității împotriva distrugerii și a spectrului atomic într-un indemn al vieții într-un moment hotărâtor, apel fierbinte la conștiința scriitoricească, apel făcut în continuare cu același patos de poetul Nicolae Dragoș, împotriva oricărui motivități ale violenței, fie ele artistice, scriitoricești, cu toate că, așa cum spune într-un patetic discurs poetul Ioan Alexandru, „este foarte greu ca poporul să vorbească despre pace azi, alături de celelalte popoare, trebuie să ai o acoperire morală istoricească”, pe care poporul român o are fără indoială, din perpetuu său război lăuntric, pentru pacea exterioară.

Scriitorul Domokos Geza vorbește despre necesitatea organizării și menținerii păcii în lume, urmând calea tradiției diplomației românești, evocă acordarea la Moscova a medaliilor de aur pentru pace lui Mihail Sadoveanu, Nicolae Prelipceanu vorbind despre anul nașterii sale, anul bătăliei de la Stalingrad, Paul Anghel într-o memorabilă depoziție împotriva câinilor strimbe ale cunoașterii, pentru calea cea naturală a dezvoltării ființei umane, chiar și cultura, după cum dovedește istoria, putând deveni o armă agresivă, așa dar, pe cale morală ar trebui să se ajungă la adevăr, rostește însuflețit de o emoție sinceră scriitorul multora din faptele importante ale istoriei românilor. Nikolaus Berwanger, cunoscutul poet timișorean, remarcând că doar din 1945 până azi numărul războaielor lumii depășește cifra 150, amenințarea războiului nepărăsind nici o clipă omenirea, dar și rezistența în fața războiului este veche de când lumea, această primăvară nesimțindu-se în scrierile scriitorilor români cum „căldura mesajelor va topi icebergurile conștiinței răului”. La fel de grav, străbătut de o nouă conștiință a adevărului este și cuvântul scriitorilor Cornel Poenaru, Florin Bănescu, George Bălăiță cel ce spune că martorii cei mai importanți ai

timpului rămân tot cărțile, pledează pentru o conștiință a scrierii lor pentru viitorime, istoria se poate repeta în ceea ce poate avea mai absurd uneori. Ion Horea alături de cuvintele celorlalți, iubind cunoașterea și crezând că nu poate exista o cunoaștere rea și una bună ci numai adevărata cunoaștere, cea care va aduce binele oamenilor. Discuțiile primei zile nu au avut nici o clipă aerul finalității formale, în a doua zi a discuțiilor nici un cuvânt nu fusese uitat, nici de Mircea Tomuș, nici de Mihai Ungheanu, cel în care experiența războiului a lucrat așa cum a lucrat în întreaga „generație Labiș”, Ion Hobana care alături de întreaga audiență declară „atașamentul la apelul vibrant al secretarului general al partidului apelul adresat scriitorilor, rațiunea este mai necesară ca oricând”.

Ion Arieșanu vorbind despre o urmă întunecată a războiului, un sat slovac ras de pe fața pământului, trecut printr-un cupot de var, rană a memoriei, Ion Drăgănoiu roșind cunoscutele cuvinte „când vorbesc armele muzele tac”, Nicolae Barbu „pacea e o afirmație, o stare internă, celebrarea omului”, scriitorul Hajdu Gyözö „un mesaj al păcii dintr-o inimă la fel de fierbinte în limba lui Eminescu”.

Cornel Ungureanu care recunoaște în acest colocviu o filă în istoria literaturii, culturii timișene, propunând plin de speranță „o meditație asupra speranței”, împotriva „soldaților în numele războiului rece”, căci ceea ce a mutilat (și o mai poate face) literatura română a fost acest război rece, desăvârșind opera pustiitoare a unui război exterior. Cultura română poate și trebuie să se dezvolte în liniște și speranță.

Marin Sorescu care „cunoaște războiul cald din familie și războiul rece din trăire”, Mircea Iorgulescu „a vorbi despre pace, a vorbi despre viață”, Marcel Pop-Corniș „oare scopurile, rădăcinile literaturii au fost deturnate?” Secolul XX nu mai este cel în care literatura despre război prosperă ci unul care a suferit de pe urma războiului iminent, Platon Pardău, Dan Tărchilă afirmând aceeași împotrivire la minciună și amenințare, Adrian Păunescu care întreabă „oare cât putem face pentru pace?” Dacă nu vom fi cărturari demni... o demnitate intelectuală creatoare autentică poate duce la posibilitatea de a vorbi despre probleme cardinale.

Mihai Sin relevă faptul că „pace înseamnă normalitate dar această stare este foarte rară chiar în absența războiului...” destinul omenirii poate eșua și prin cel al unui individ.

Voislava Stoianovici, Paul Miclău, Traian Iancu, Toma George Maiorescu continuă în aceeași sentimente și considerații șirul acestor prezențe strălucite în conștiința încă prezentă a auditoriului celor două zile de valoroasă amintire cum în cuvântul său de închidere, tovarășul Constantin Poțingă, secretar al Comitetului județean Timiș al P.C.R., afirmă că intelectualitatea română alături de întregul popor va construi starea de fapte care să îl aducă în fața lumii de astăzi pe un înalt plan al conștiinței și solidarității internaționale promovate de tovarășul Nicolae Ceaușescu pe largă arenă a vocilor prezentului, iar cele spuse de scriitori ce reprezintă această intelectualitate nu sînt decît o dovadă în plus a unei conștiințe creatoare responsabile identificat cu drumul întregului popor român.

CRONICAR

Gala FLACĂRA 500

Spectacolul sălii.

Foto: DANIEL KENST

Timișoara, 3 mai 1982. Sala „Olimpia” este pur și simplu luată cu asalt. Lipsa acută a biletelor (epuizate înainte de a se pune în vânzare) și niște oameni de ordine incorruptibili par să frîngă speranțele sutelor de tineri.

Cenaclul „Flacăra” revine după 4 ani în care a bătut țara în lung și în lat. Ne bucurăm. Sala e incandescentă. Nu mai e loc pentru un capăt de ață și de acum încolo asistăm — vai, participăm — la un act esențial al căruia îi urmează alte acte esențiale cu țeluri care persistă să ne fie date nouă în sinteza „Lumină! Luptă! Libertate!”.

Trebuie să recunoaștem că răsăful publicului și trecerea vremii nu i-au alterat cenaclului proșpețimea și candorarea chiar dacă ceva din arta promovată la început a mai cedat în favoarea spectaculosului de azi. Folk? Da, dar mai sofisticat, mai complex, ajutat consistent de instrumentarul rock-ului într-o fuziune care a îmbogățit mult fraza muzicală. Ce păcat, totuși, pentru minunatele texte care, într-o oarecare măsură, nu mai ajung la public.

VASILICA ANCU

Timișoara — frumoasă

Festivalul „Timișoara muzicală”, la a VIII-a sa ediție, și-a deschis porțile joi 20 mai, cu participarea corului Conservatorului „Ciprian Porumbescu” din București, inegalabilul „Madrigal”.

Avînd acest minunat prilej de a ne apropia mai mult de preocupările unei formații de vîrf, reprezentative pentru cultura românească, l-am rugat pe dirijorul corului, artistul emerit Marin Constantin, să vorbească cititorilor noștri.

Prezența Madrigalului la Festivalul „Timișoara muzicală” se înscrie într-un turneu prin țară al corului...

Marin Constantin: Da, acest turneu l-am început la Focșani, la un festival de cultură în anotimpul primăverii; după aceea am fost la Iași, la Arad, am venit la Timișoara — frumoasă și muzicală — și ne vom întoarce la București,

Legătura cu publicul e, totuși, mult decît evidentă. Biletele din sejur cître conducătorul cenaclului. Spectatorii au poftă de conversație. Ah, letele!... „Ne place, deși murim de te” scrie cineva. „Bine, atunci așteptă să murim cu toții”, răspunde A.P.

Gala 500 se desfășoară firesc, dacă resc este să se cînte și să se danseze dincolo de cadrul scenei improvizate de ce nu?

Cenaclul este un travaliu artistic feroc, căci acesta nu are îngăduința publicului, nici a conducătorului său, treneze. La „Flacăra” momentul de risc este tandrețe, iar nu monoton. Momentul politic — luciditate, iar lozinci fără acoperire. Momentul tinăr în permanență dans, ritm, bucurie, fără strop de artificialitate.

Pentru un remember al nostru voi minti cîteva din petelele buchetului Petale care se numesc: Rozina Cambacriță care cîntă superb în ebraică „Șalom Alehem” (Pace tuturor), Geo Niclescu, recîntînd luminos songurile Beatles-ilor („Michelle”...), tandrețea expresia transfigurată a poeziei în „Luceafărul” („Eminescu-i remușcă dorului de absolut”), Adrian Păunescu recitîndu-și „Manifest pentru sănătatea pămîntului” și „Remember” („Sentimental și mot-a-mot love story...”), debut de la miezul nopții — „Celelalte cuvînturi”, V. Socaciu, M. Stan, Al. Ivanici, Vintilă...

Longevitatea cenaclului căruia îi chin aceste rinduri poate părea un inexplicabil. Deși un miracol cu care de inele, tot acest miracol supraviețuiește. Pentru că regulile sale sînt simple și dure. Cenaclul ale cărui proșpătimi și cadori mă uimesc. Cenaclul „Flacăra” e așa pentru că a preferat să-și crifice vedetele, iar nu ideile. De aceea și atât de iubit.

Cel mai greu pentru noi oamenii e să învățăm să trăim laolaltă, ca și cum am fi singuri. Iar cenaclul condus de poetul Adrian Păunescu face asta de mulți ani încoace. Tare mă întreb cum va fi Gala 1000, pe care o simt aproape.

Imagini din timpul festivalului.

Adrian Păunescu despre cultură și presă

Cum ați început să faceți gazetărie?

Mi-am făcut debutul în gazetărie ani, la ziarul „Crișana” din Oradea, nu consider că aici am făcut ziaris-adevărată ci, ca și la revista „Am-eru”, mai mult o activitate cultu-

găzărie autentică am început să fac „Gazeta Literară” (devenită apoi „Anghia Literară”), atunci când Geo-ritrescu m-a trimis să iau primul interviu unui adversar literar, Eu-Barbu, pe care în 1968 îl învinse într-o bătălie electorală pentru re-

„Lucașfăru”.

nci am prins gustul problema-: gazetăria dacă nu e problematiza- u e nimic. Gazetar revoluționar a- rat e acela care se implică în fap- respectiv.

Spuneți-ne ceva despre adversarul

tunci, Eugen Barbu.

Părerile mele actuale despre Eugen ou sînt aceleași ca și atunci, cu de- irea că acum nu-i mai speculez e- e, ci i le privesc cu tandrețe și cu imentul că e păcat că le face. Este oarte mare scriitor. Ca „făcător” de te și de nouă generație — este uriaș.

Barbu, Ion Alexandru, Ion Gheor-

Marin Sorescu, Adrian Păunescu nu i fost cine sînt.

ii mulțumesc.

Ce părere aveți despre presa stu-

genască?

Presă studentescă actuală este mai

decît cea de pe vremea mea, iar elul ei estetic este net superior.

același timp, însă, ea este, cred,

puțin pasionantă. Pe vremea stu-

geniei mele, ziarele studentești erau mai

ne: se făceau mai mult gazete de

ete. Faptul că acum se poate face

să mai ușor, determină o anumită de-

ire în pledoaria morală, caracterul

luptă s-a mai pierdut, datorită con-

șilor istorice schimbate: astăzi cultu-

este un fenomen liber.

Am citit ultimul număr din „Forum”

mi-a plăcut.

Care este scopul declarat al Cena-

ului pe care îl conduceți?

— Misiunea Cenaclului „Flacăra” este să-i facă pe oameni mai buni. Unele instituții culturale ca de exemplu instituția muzicii ușoare, au uneori impresia despre oameni că sînt niște timpii. Cînd îi dai omului cultură proastă îl jignești. Filmul românesc (alt exemplu) nu este competitiv pe plan internațional și asta trebuie să dea de gîndit.

Eu pornesc de la o idee pe care am învățat-o de la consătenii mei și am aflat apoi cu o bucurie extraordinară că ea a devenit politică de stat în România, prin glasul președintelui țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Este vorba despre ideea încrederii în om și în valoarea lui.

În acest sens președintele țării a cititorit „Cîntarea României”, ca un festival al unor oameni liberi, al muncii și al creației libere.

Cenaclul „Flacăra” este doar una din sutele de manifestări de spirit din această țară, care își propune să participe la purificarea prin cultură a condiției umane, a cetățeanului român de azi.

În cadrul cenaclului, am constatat cu uimire și bucurie că am reușit să-i pun în valoare pe cei din jurul meu; de aceea țin foarte mult la participarea sâlli la actul de creație al scenei.

Faptul că nu am nici un fel de prejudecată, nici măcar pe aceea de a dansa pe scenă, îi încurajează pe spectatori să fie în același timp și participanți și beneficiari la și ai actului de cultură. Democrația culturală autentică este numai aceea care are în vedere puterea valorilor poporului, a acelor care pot face cultură. Un om lipsit de talent nu-și are locul pe scenă.

— Ce sentimente vă leagă de Timișoara?

— Orice călătorie la Timișoara îmi oferă senzația unei călătorii prin Europa (Europa este unul din continentele mele preferate). Timișoara este un oraș rece, pe care trebuie să-l pricepi. Și eu am găsit calea de a-l pricepe: muzica, poezia și eternul feminin.

LUMINIȚA MARINA

VLAD CALIN SARBOVAN

zultatele obținute în țară, dar mai ales peste hotare, am ajuns la convingerea că avem o creație contemporană foarte valoroasă, în primul rînd pentru că imbină conceptual frumusețea folclorului românesc cu întreaga filozofie de viață și asupra vieții a poporului nostru.

Aceasta este o trăsătură a creației contemporane noi, mă refer la compozitori de talia lui Tiberiu Olah, Myriam Marbê, Ștefan Niculescu, Anatol Vieru, Mihai Moldovan, Liviu Glodeanu, Dan Buciu și alții.

Avem în portofoliul repertorial o seție întreagă de lucrări special scrise pentru noi și tipărite cu dedicația respectivă, lucrări pe care le-am făcut cunoscute și în străinătate, nu numai în țară.

A treia linie directorială este dată de lucrările ce reflectă interferența unică a muzicii populare românești cu cea bizantină sau psaltică. Aceste documente, pe care avem curoizitatea și datoria de a le căuta, au fost găsite la Academia R.S.R. din București, la arhivele din Iași, în Bucovina, prin Oltenia, la Brașov, Cluj, Sibiu. Sînt multe la număr aceste lucrări și avem deja cîteva discuri pe această temă.

Aș mai putea adăuga repertoriul nostru vocal simfonic.

Subliniez muzica noastră clasică, concretizată în generația Negrea, Toduță, Paul Constantinescu și alții de talia lor, care au creat un stil românesc, o pecete și un timbru românesc. Unii consideră această perioadă drept modernă, însă aceasta este o problemă neesențială.

Cert este că și această epocă din istoria muzicii românești trebuie clarificată și în măsura în care vom putea să facem și noi ceva, o vom face cu dragă inimă.

Vă mulțumesc!

Interviu realizat de

LUMINIȚA MARINA

RECITAL

Joi, 13 mai, la orele 20, a avut loc la Filarmonica de Stat „Banatul” un recital extraordinar de pian, susținut de José Louis Prats.

În program au fost Fr. Chopin, 24 preludii, E. Granados, Goyescas, (lucrare inspirată de pinzele lui Gopa) și Liszt — Prats, Rapsodia spaniolă.

Pianistul cubanez, născut în 1956, este deținător a numeroase premii și medalii obținute la concursuri internaționale de interpretare. Discipol al bine-

cunoscutului maestru Rudolf Kehrler, José Louis Prats are în repertoriu, alături de lucrările prezentate în recital, și Dans de Ignacio Cervantes, în aranjament propriu (interpretat la bis), bucăți din compozitori ca Beethoven, Ceaiikovski, Brahms, Stravinski, Rahmaninov, Prokofiev. A susținut concerte în S.U.A., Mexic, Spania, Franța, Olanda, R.F.G., Peru, Panama, Ecuador, Columbia, în toate țările socialiste europene.

Aflindu-se într-un turneu în țara noastră, pianistul cubanez a mai concertat la București, Cluj-Napoca și în alte orașe.

Despre publicul timișorean José Louis Prats a declarat că este surprinzător de tînăr, lucrul rar întîlnit și remarcabil: „I'm very, very happy to be here, with this fabulous public of Timișoara. Sure, I will come back. Thanks and good bye”.

GABRIELA BOCANETE

ZILELE TEATRULUI STUDENTESC

Formația de teatru a medicinei: „Din lumea insectelor”, de frații Capek.

În cadrul acțiunilor dedicate celor 60 de ani de la crearea U.T.C. și 25 de ani de la înființarea U.A.S.C.R., Iașul universitar a organizat în perioada 15-16 mai 1982 „Zilele teatrului studentesc”. Aflată la prima ediție, manifestarea va deveni tradițională, ea urmînd a avea loc anual, la mijlocul lunii mai.

Lăsînd la o parte unele deficiențe organizatorice, trebuie menționat meritul indiscutabil al gazdelor, care au oferit trupelor studentești de teatru ocazia să-și etaleze potențialul artistic, să iasă în public cu piese

noi, ce se vor competitive în toamna lui '82, cu ocazia desfășurării etapei zonale a Festivalului național „Cîntarea României”.

Ca și cu alte ocazii, Centrul universitar Timișoara a răspuns invitației de participare, deplasînd la Iași trupa studenților medicinști cu piesa „Din lumea insectelor” de frații Capek și trupa studenților de la Facultatea de științe economice, cu piesa lui I. Băieșu, „În căutarea sensului pierdut”, ambele avînd un notabil comportament scenic.

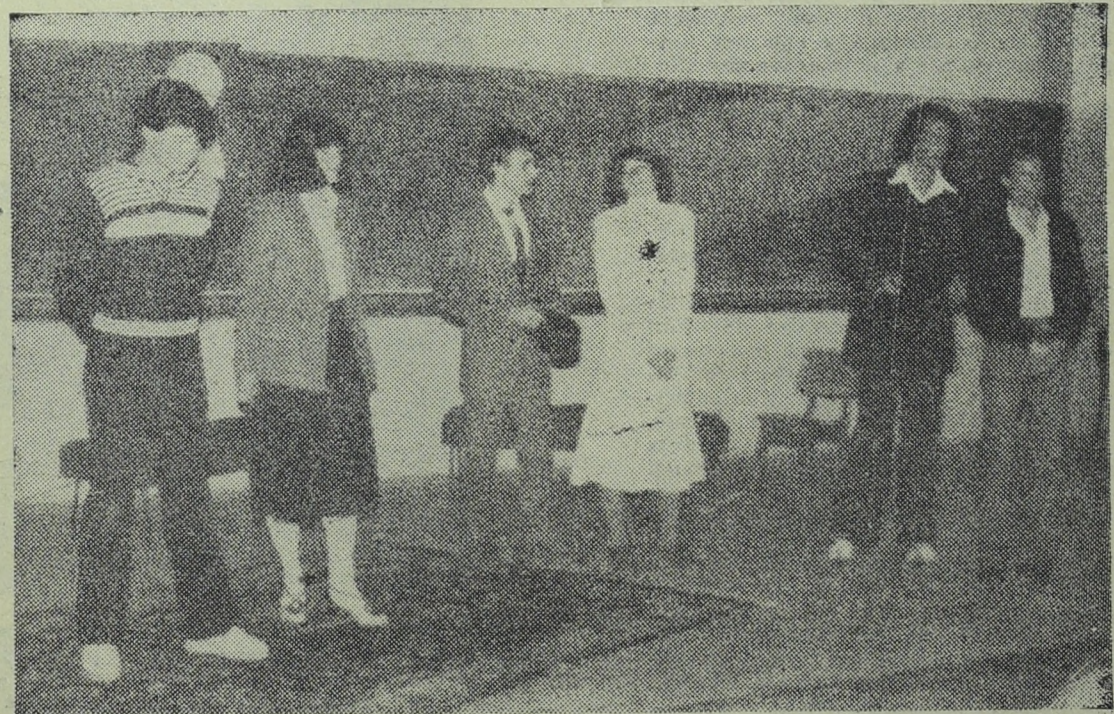
Au fost reprezentate și cen-

trele universitare București, Tg. Mureș, Craiova, Brașov și Iași.

Fără a face o ierarhizare valorică, se cuvine o remarcă în plus studenților actori de la „Poduk” cu piesa „O aventură japoneză” — teatru Kabuki și formația reprezentativă a Institutului de teatru din Tg. Mureș (secția română) cu piesa „Privește înapoi cu minie” de J. Osborne.

Cam puțini spectatori! Nu mai e dorit teatrul?

DAN PARVULESCU

Formația de teatru a Facultății de științe economice „În căutarea sensului pierdut” de Ion Băieșu.

Foto: DAN PARVULESCU

muzicală

prezenta un astfel de program alcătuit exclusiv din muzică veche și contemporană românească.

Experiența aceasta de fapt nu începe

la Timișoara.

Primul concert integral de muzică românească veche și contemporană în cadrul unei manifestări internaționale la Iași, a fost anul trecut la Festivalul „George Enescu”. Același lucru l-am făcut și în străinătate.

Impresia mea este că această muzică țerească și captează atenția în general.

De orientări repertoriale preconizate întru viitor, avînd în vedere că alături de arta dv. dirijorală, repertoriul este probabil unul din mijloacele cu care reușiți să mențineți frumusețea de bijuterie Madrigalului.

Marin Constantin: Linile direcționale de formației noastre sînt următoarele: a început cu muzica Renașterii — deci în excelență tradițională; epoca de aur a Renașterii europene, în muzică și alte domenii, rămîne o epocă neegată prin valorile date.

După ce noi am asimilat un repertoriu suficient pentru a susține concerte în țară și în străinătate în direcția progării și păstrării valorilor muzicale și locale ale Renașterii europene, ne-am dreptat atenția asupra muzicii contemporane, pentru că problema tradiției inovației va rămîne un punct forte în așă, frămîntările intelectuale și psihofective ale tinerii generații și a generațiilor care îmbătrînesc.

De aceea, considerînd că o formație bate să slujească programul numai în măsura în care devine o prietenă a creatorilor tineri, ne-am propus să cîntăm muzică contemporană și să o punem în contrast cu tot ceea ce a consacrat muzica mai frumos. Și, judecînd după re-

DIALOG

În exclusivitate pentru „Forum Studentesc”

(Urmare din pagina a XVI-a)

tivă românească. Și mai avem ceva: nu ne dăm bătăuți! Bunăoară, un ecou mai spectaculos, prin dimensiunea sa, a fost atunci când după o campanie de presă de un an de zile, obositoare și plătisitoare chiar și pentru cititori la un moment dat, am sfârșit prin a reuși oficializarea delta-planismului, un sport până mai ieri necunoscut la noi. Cu certitudine se va spune, peste 200 de ani, când la acest sport se vor obține rezultate mondiale, că la recunoașterea sa o contribuție decisivă a avut-o „Scinteia tineretului”, ceea ce e, să recunoaștem, o satisfacție profesională fără egal. Nu sînt un tip lingușitor, ba chiar am renunțat contrariu, dar vreau să spun că un mare rol în tot ceea ce noi realizăm îl are conlucrarea redacției noastre, apropiată de vîrsta noastră. Emil Marinache, Ion Cristoiu și Dinu Marin acceptă dialogul absolut, colegial, nici o idee nefiind respinsă din plecare, sprijină și acordă credit așa ziselor articole de problemă! La această oră redactorul nostru șef, conducerea cotidianului nostru, mai mult ca oricînd, dau nota ziarului, cerîndu-ne un permanent spirit combativ și eficient.

— Este o șansă nemaiapomenită! Presa, asta trebuie să facă, rolul său nu este constatativ ci implicat. Și apoi toate astea presupun multă, multă competență.

— Da, gazetarul combativ care spune adevărul se trezește uneori cu ușile închise, adevărul supără întotdeauna. Și atunci încearcă să te păcălească.

— Nu te poate duce în eroare dacă ești un bun cunoscător al problemei. E-adevărat că gazetarul care „le scaldă”, publicînd articole de serviciu, pur constatative, deseori impregnate cu laude, se bucură de o așa-zisă trecere printre cei despre care scrie și crede, astfel că și-a cucerit dreptul de a fi în „linia întâi”.

— Eroare totală. Subiectiv și conștient că ai mințit, ai exagerat și atunci nu-ți mai acordă credit, nu te mai respectă. De „fusăreală” fuge toată lumea!

— Cum e Horia Alexandrescu, totuși?

— Sînt un gazetar care îmi place să cred că mă aflu pe drumul bun. Noi între noi ne apreciem de obicei. Ori eu, între cei de sport, mi-am cîștigat un loc, în primul rînd, datorită cîștei mele și a faptului că sînt un bun cunoscător al fenomenului sportiv. Pe lângă Facultatea de ziaristică, am terminat și I.E.F.S.-ul.

— De fapt, în familie, există o mărturisită aplecare spre sport. Soția dv., Natalia Matache, este profesoară de educație fizică, fostă handbalistă, de două ori campionă națională, de 14 ori selecțio-

nată în prima reprezentativă a țării, în prezent antrenorează la Rapid: fratele — Radu, și el profesor de educație fizică, judocan; iar mama dv., Margareta — fostă schioare. În plus, Horia Alexandrescu — o extremă de temut pe vremea lui Gațu, Goran, Oțelea și toată echipa noastră de aur. Să revenim, la ceea ce spunem.

— Sînt conștient că mai am mult ca să ajung pînă la nivelul unui Marius Popescu, Radu Urziceanu, ori Hristache Naum, pe care-i consider gazetari totali. Dar nu asta cred că are importanță acum. În redacția „Scinteia tineretului” am cîștigat enorm. În primul rînd, în ceea ce privește documentarea. Neavînd regimul condiții (care nu este de conceput în presă, asta nu înseamnă că admit indisciplina) avem posibilitatea documentării permanente la fața locului, în mijlocul evenimentelor despre care scriem. Programul meu, cu foarte rare excepții, înseamnă în fiecare dimineață prezența la C.N.E.F.S., pe la federații. În 80 la sută din cazuri nu găsesc noutăți, dar dacă „Scinteia tineretului” reușește s-aducă în paginile sale, săptămînal, 7-8 noutăți, asta înseamnă cel puțin una pe zi, scopul informativ fiind atins. Și cum avem 40 de redactori, realizați singur după o „colindă” de 3 zile, fiecare aducînd o noutate din domeniul său pentru lumina tiparului, la 6 zile vom avea 80 de noutăți. OK! După-amiezele merg la antrenamente, în medie pe lună fac 7-8 zile de teren în țară, de-aici și media de articole publicate (16 pe lună, dar au fost și luni în care am scris 45!).

— Cum se împacă toate astea cu publicistica?

— Spațiul tipografic de ziar te face să rămîi cu regretul că n-ai spus totul. Marea artă a unui gazetar este să scrie scurt. Dar, în publicistică, e altceva. Așa s-a născut cartea cu Ivan Patzaichin, despre care nici-un ziar n-ar putea să scrie tot ce i se cuvine. Și, cunoscînd viața unui mare campion m-am gîndit să-i prezint și pe ceilalți. Așa s-a născut și a doua carte: „AURUL OLIMPIC ROMÂNESC”. Deja, după al doilea volum s-a ivit, în programul de lucru, necesitatea de a scrie seara, noaptea acasă (e greu de explicat!). Scriu noaptea de la ora 22 încoace, 4-5 ore. N-am pretenția de scriitor, deși cartea sportivă ar trebui să-și cîștige un loc în literatură.

— Și totuși, ați predat Editurii Militare un roman polișt?

— Astă-vară la Piriul Rece, în concediu cu familia, scriam stînd la soare. Îmi lipsea mașina de scris; dar a ieșit manuscrisul romanului „AMPRENTA”. Mai

am cîteva idei de roman dar, deocamdată, nici experiența condeiului și nici timpul nu-mi permit încă să abordez în totalitate acest gen de vîrf. Nu spun că proza sportivă ar fi mai ușor de scris, dar pe moment îmi este mai apropiată și oricum mai familiară, prin natura meseriei. Am în lucru acum două cărți sportive: una împreună cu Nadia Comăneci „VICTORII PENTRU ȚARA MEA” și alta „CELEBRITAȚI ALE SPORTULUI MONDIAL”.

— Iar am ajuns la sport, unde ați mai fost, în afară de Olimpiada de la Moscova?

— Unele din drumurile mele se leagă de marile succese ale sportului românesc: campionatele mondiale de canotaj — Lucerna 1974, Nottingham 1975; campionatele mondiale de caiac-canoe Duisburg 1979; gimnastică — Strasbourg 1978 și altele prin 10-11 țări, între care Uniunea Sovietică, Cehoslovacia, Polonia, R.D. Germană, Ungaria. Probabil că din toate astea se va naște și o carte cu însemnări de călătorie deși, ca și sportivii la orice competiție, gazetarul sportiv se află într-o permanentă criză de timp și nu apucă să vadă decît ceea ce se poate vedea între arena sportivă și centrul de presă — camera de hotel — aeroport.

— La televiziune?

— Răspunzînd lui Cristian Topescu, pe care-l admir foarte mult pentru profesionalismul său, i-am dat o mîna de ajutor la Strasbourg, la comentarea finalelor olimpice de canotaj și caiac-canoe de la Moscova, am transmis cîteva întreceri de la Olimpiada de la Montreal (1976). Exista în 1977, cînd am venit la „Scinteia tineretului”, oferta să merg la secția sport a televiziunii dar, pe de o parte sînt foarte îndrăgostit de presa scrisă, iar pe de altă parte cred că n-am harul și talentul ce se cer unui veritabil comentator TV. Cristian Topescu este și obiectiv și subiectiv, foarte greu de egalat, iar de depășit imposibil. Sîntem amici foarte buni, discutăm, ne consultăm, amîndoi avem o dragoste comună — handbalul!

— Dar cu fotbalul?

— Eu cînd am început gazetăria sportivă n-am scris despre fotbal (cu toate că ați citit recent ce-am scris, împreună cu colegul meu Vasile Căbulea, în serialul „Totul despre fotbal”!). Asta nu înseamnă că iubesc mai puțin sportul-rege. Este of-ul meu, ca al tuturor iubitorilor, am scris și voi mai scrie despre fotbal dar nu cu prioritate. În ce privește Timișoara, din moment ce sînt un suportor înfocat al lui „Poli” la handbal (îl admir pe prietenul meu Constantin Jude, pe care-l consider unul dintre cei mai mari antrenori din întreaga istorie a handbalului românesc) am oarecari sentimente și pentru varianta fotbalistică a Politehnicii ti-

mișorene. Și, pentru că tot vorbim de orașul de pe Bega, reîntorcîndu-mă la „Forum...”, mi-ar place ca, din cînd în cînd, să mă număr și eu printre cei care semnează în această deja apreciată publicație studentească.

— Aminteam în discuția noastră de marii campioni!

— Îmi sînt familiare biografiile tuturor celebrităților sportive mondiale, mi-am ales acasă o bibliotecă de specialitate foarte bine pusă la punct. Da, sînt un prieten apropiat al marilor campioni și-acum, și m-am împrietenit cu ei nu din admirație. Mulți dintre ei mi se confesează, mă caută destul de des, și la bine și la rău, lucru reconfortant pentru mine ca gazetar, ca om. Nume? Ivan Patzaichin, Nadia Comăneci, Corneliu Ioan, Sanda Toma, Carmen Bunaciu, Argentina Menis, Dieter Cristian, Roland Gunesch, Alexandru Fölker, Doina Băicoianu, Cristian Gațu, Cornel Oțelea, o listă interminabilă! Carmen Bunaciu cînd a văzut lista și era pîcată la examenul de admitere la I.E.F.S. n-a telefonat la mama ei la mine! Argentina Menis a terminat sportul de performanță și era pe punctul de a fi scoasă din circuitul activității sportive, am discutat, am scris și astăzi, ea e antrenorează la Dinamo, unde s-a înființat, între timp, un centru republican de aruncări (între timp Carmen a intrat la I.E.F.S.). Am contribuit la constituirea echipajului Patzaichin — Toma Simionov, fiind primul care am propus formula lor, dar și urecîndu-mi în cap pe antrenorii de la Steaua și Dinamo. Acum, Berceanu mă caută tot timpul acasă, vrea o carte cu și despre el! Toate astea poate și pentru că am făcut sport și știu ce e arena cu adevărat. Vreau să știu, dacă s-ar putea tot timpul, și dincolo de relația „campion-reporter, care creează destul de frecvent imagini false, mai ales atunci cînd ea nu e amicală, sufletească, de inimă.

— Din inimă să și încheiem!

— Gazetarul sportiv nu e făcut să scrie numai duminică la meci. Toată lumea vede că o echipă a bătut cu 2-1, să zicem, și are la îndemîna o mulțime de lucruri de explicat. Gazetarul e chemat însă să cunoască și să scrie, să spună de ce a fost 2-1, prin prisma întregului ciclu de pregătire. Așa cum m-a învățat tatăl meu, Toma — și dînsul poet și prozator cu care port o mare rivalitate, de-aici și duritatea criticilor sale — sportul trebuie să nască permanent prietenie. Și noi, oamenii cuvîntului, avem această datorie! Sportul, născut din aspirația omului spre armonie și frumusețe, dar și ca o ripostă împotriva vrăjbei și a urii, a fost dintotdeauna și va rămîne o luminoasă sărbătoare, o ofrandă de puritate, pace și prietenie, un medic fără rival pentru sănătatea omenirii!

(Urmare din pagina a V-a)

toate culturile materiale de la Coțofeni și Hailstatt pînă la cea feudală. Dar cea mai importantă descoperire din această zi rămîne o ceașcă dacică tipică, prima de acest fel ce intră în dotarea muzeului din Caransebeș și care reprezintă o atestare indubitabilă a habitării temporare cavernicole a strămoșilor noștri.

Ziua se încheie în aceleași accente de bună dispoziție ce ne-au însoțit întreaga trudă, făcîndu-ne să uităm obișnuitul zbucium al vieții noastre cetățene.

★

2 MAI 1981

O nouă zi. Plecăm dis-de-dimineață la alte trei peșteri aflate în apropiere, dintre care se remarcă prin importanță Cuptorul Porcului. Cercetări de suprafață anterioare efectuate de unii dintre membrii cercului au demonstrat existența unor urme de locuire în această. Acum sondăm terenul și în adîncime, dar solul se dovedește, din păcate, steril. Continuăm de aceea investigația pe suprafață și mai adunăm cîteva pungi cu vestigii ale trecutului (între ele ceramică Coțofeni) și cîteva oase, unele dintre ele cu posibile urme de prelucrare.

Celelalte două peșteri se dovedesc a fi, din punctul de vedere al cercetării noastre, neinteresante (urme sporadice de locuire tîrzie, feudală). Ne întorcem la peștera-casă, de unde, după masa de prînz, plecăm la vecinele noastre, Speo-Sport și Țapului.

Dificultatea de a pătrunde prin foarte îngusta intrare a Peșterii Speo-Sport este cu prisosință răsplătită de lumea fantastică ce se dezvăluie în conul de

JURNAL DE EXPEDIȚIE

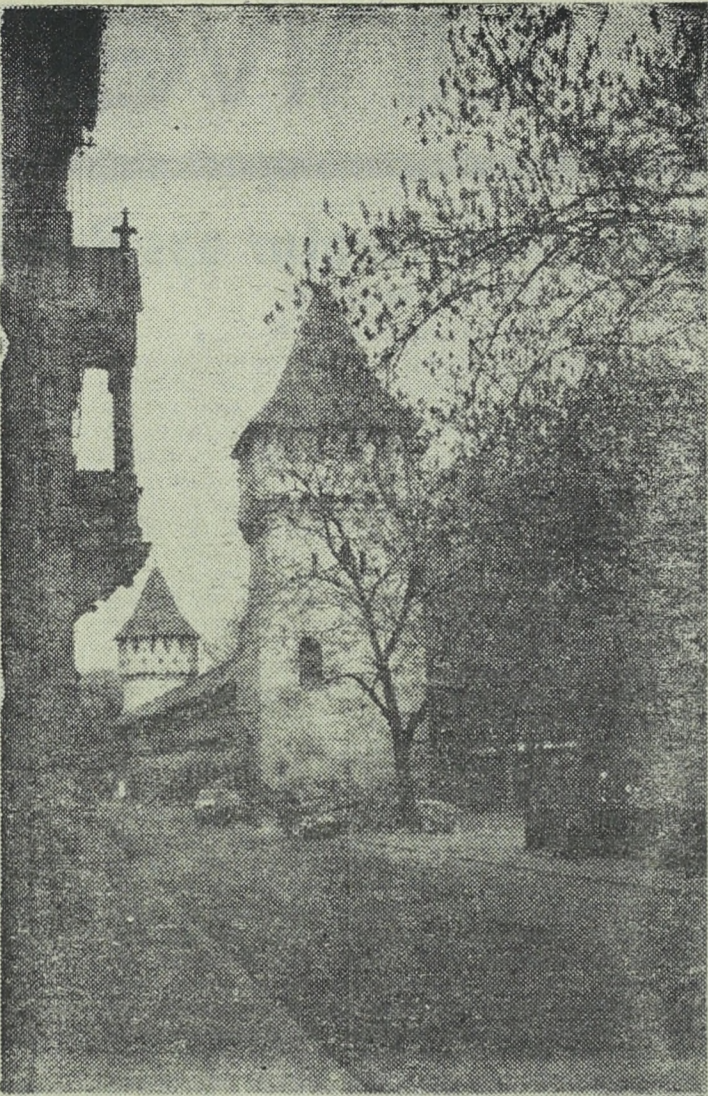
lumină al lanternelor. Formațiuni calcaroase de o extremă frumusețe, — draperii, corali, grise, perle, gururi, stalagmite, stalactite și coloane, adevărate domuri și catedrale carstice, variînd de la albul cel mai strălucitor pînă la nuanțe de brun-roșietic, ochiuri de apă cristalină (de aici s-a făcut, în lipsa altei sur-

se mai accesibile, aprovizionarea cu apă pentru gătit și spălat în întreaga perioadă) —, totul încremenit într-o marea tăcere de milenii, tăcere în care pasul se confundă cu pioșenia, iar sensibilitatea vibrează în rezonanță cu grandioarea.

Ne retragem cu privirea limpezită

din acest templu al miracolelor indescriptibile și pătrundem, puțin mai tîrziu, în cel de-al treilea subteran al ineditului trialism cavernicol, format din peșteri cu „personalități” distincte, bine conturate. Ultima, Peștera Țapului, cu o frumusețe la alta scară de mărime (față de cea filigrană a precedentelor), este bogată și din punct de vedere arheologic și paleontologic. Găsim aici un craniu aproape petrificat de ursus spelaeus, cîteva oase uriașe aparținînd aceleiași specii și celei ibex carpathorum (strămoșul caprei de astăzi). Iar cercetările de sol se prelungesc pînă la o oră tîrzie din noapte, căci mîine vom pleca.

Apelul fierbinte al cercului de arheologie speologică către toți cei care, excursioniști de duminică, colecționari de suvenir sau pasionați aventurieri ai secolului douăzeci, vor înfrîna vreedată în calea lor prin munți o peșteră sau chiar o mică grotă, este să nu deranjeze printr-un ciudat răsfaț sau impuls distructiv de o clipă, ordinea pe care natura a instaurat-o în munca ei de milenii, să nu „întoarcă” istoria cu grijă conservată a acelor locuri în căutarea unor comori pe care străbunii noștri nu le-au avut, în fine, să respecte întreaga natură pentru splendorile și momentele de reverie pe care ea cu generozitate ni le dăruie. În natură se implică subzistența noastră pe această planetă. Ori, de prea multe ori primitivul modern s-a arătat mai barbar decît cel mai înverșunat dintre precursori. Urmele trecerii sale sînt vizibile și în marea majoritate a peșterilor. Din păcate!

ACASĂ LA STUDENȚII SIBIENI

I-am găsit pe studenți acolo unde spațiul orașului e (mai ales) și al lor, în parcul „Sub Arini”, în „Dumbrava”, la cofetăria „Universității” sau în fața unei beri la „Trei stejari”, la „Bolta Rece”, dar și în burgul medieval sau pe podul Minciunilor, numărând clipele, ceasurile, veșnicia cetății.

Aveau un aer inconfundabil, ușor de identificat, sint puțini și totuși se simte farmecul prezenței lor discrete în viața orașului, în răcoarea după-amiezei de primăvară întirziată.

Fiind simbătă, e firesc să-i întrebăm despre orele lor de destindere, acel spațiu regăsit după orele de curs pe care l-am vrea întrebuițat în chipul cel mai frumos și util. „Timpul liber? Interlocutorul oftează, apoi începe, fără poticneli, exact: „Dedicat distracției, studiului, filmelor, muzicii, teatrului, cumpărăturilor... Nu neapărat în această ordine.” E căsătorit, e grăbit („vin socrii și mă duc să-i aștept”), e un film la „Pacea” și nu știe dacă va mai găsi bilete (nu cred, e cu Bud Spencer...). „Da, un centru mic. E bine, totul e aproape, căminul, cantina, biblioteca... Avem destule refugii. Parcul, împrejurimile, Păltinișul. Mă duc să-mi

incurajez colegii la meci”. (Popa Radu — IV, T.C.M.)

În holul căminului de băieți, o mină de studenți savurează programul TV. Par încințați de „show”-ul păpușilor „Muppets”. „Eu sînt în anul terminal. Proiectul, probleme de viață... Astă seară? Cred că voi lucra la proiect. Măine, poate ieșim pină la Dumbrava”. (Dorin Groza — III sing. Mec.)

Emisiunea lui Vornicu s-a terminat. În hol își face apariția un grup de băieți și fete. Și odată cu ei un buchet imens de flori. „I-l dai și spui: Adi, asta e pentru tine... Ai înțeles?”

Același subiect la căminul de fete. „Timp liber e cam puțin. Totuși... Măine e duminică, dar n-am încă un program. Probabil ceva vizite, probabil învăț două, trei, patru ore... nu mai mult (!) Acum o plimbare prin „Sub Arini”, cu prietenul... Cred că Sibiuul satisface pretențiile unui student”. (Maria Vonica — II T.C.M.)

Vorbind despre preocupările studenților sibieni am descoperit că ritmul studenției e și aici la fel de grăbit. Sibiuul universitar, cu o identitate aparte în constelația „almei mater”, e în primul rînd o mare familie studentescă, trăind

intens în tabloul spiritual al orașului.

VASILICA ANCUȚA

SIBIUUL STUDENȚESC

Și pentru ca rezultatele schimbării de experiență, să fie cât mai favorabile iată-mă ajuns în birourile consiliului centrului universitar sibian, pentru o discuție cu cei aleși să conducă asociația studenților de aici.

Multă forfotă! Ne aflăm tocmai în preajma finalizării unei acțiuni de nivel național inclusă în planul de realizări al consiliului. Este vorba de primul raliu național studentesc. Gazdele își analizează eforturile dislocate și cu greu pot să o smulg pe tov. președintă, Rodica Tiroga, studentă în anul IV la Facultatea de drept administrativ, pentru o discuție.

— Este un centru universitar mic, cu 1.200 de studenți, ponderea numerică deținînd-o Facultatea de mecanică, la care se adaugă Facultatea de drept administrativ și cea de filologie-istorie. În general responsabilitatea vieții de asociație cade pe umerii biroului format din 9 membri și nu chiar toți capabili să facă față. Mă refer la activitatea comisiei profesionale - relativ lacunară.

Pentru a mă putea edifica asupra modului de muncă de aici îmi sînt prezentate realizările.

În primul rînd se tînde spre o auto-finanțare, prin muncă patriotică (planul depășit cu 200% în 1981) prin contracte (fac. de mecanică). Aceste fonduri proprii și-au găsit imediat utilitatea la amenajarea Casei de cultură a studenților, la recompensarea profesională a studenților meritorii, în diferite dotări. Eforturile acestor acțiuni de auto-finanțare au fost răsplătite prin numeroase diplome ale U.A.S.C.R., ale C.C. al U.T.C. Din punct de vedere profesional rezultatele nu sînt tocmai de invidiat. Acel procent de promovabilitate doar de 87% nu este prea mulțumitor.

Pentru realizările pe tărîm cultural solicităm cîteva cuvinte șefului de comisie Bothar Jurepe student în anul III la Facultatea

de filologie-istorie. Pentru această discuție el se înarmează cu dosarul comisiei, relevînd o mai slabă informare a realizărilor din acest domeniu. Aflăm că principalul mod de evidențiere a talentului artistic studentesc a rîmas F.A.C.S. de unde studenții sibieni s-au întors cu o bogată colecție de diplome. Această reușită reprezentare în festival se datorează corului „Universitaro Cedonica”, a grupului satiric „Trio Mozart” a dansurilor populare.

Și acum să pătrundem în Casa studenților! Prima imagine, o discotecă plină de elevi și militari. „Trebuie să ne facem planul”. (Buthu Jungé III Filo) Aici își are sediul cenaclul de science-fiction „Fantascienza”, ființează diverse cercuri de folclor, bridge, carting, alpinism. S-a încercat și cineclub, deocamdată în fază de idee. Se pare că lucrurile încep — să se pună pe roate o dată cu găsirea unui director pentru noua casă a studenților.

Nu trebuie uitată tradiția jazzului la Sibiu, aici existînd 3 cluburi dintre care unul studentesc cu peste 80 membrii.

În privința presei studentești, aceasta este sublimă, dar lipsește cu desăvîrșire, dar se pare că nu pentru încă mult timp. Prin strădaniile studentului Căbaș George de la mecanică. Sibiuul va avea sperăm în curînd și o revistă studentescă.

Radiolocația căminelor nu este folosită pentru emisiuni studentești ci doar pentru anunțuri și dedicații. Să nu fie oare chiar nimic de spus, de îndreptat.

În final putem aprecia că idei există dar uneori nu există sprijin, alături interes, iar o mai judicioasă împărțire a sarcinilor și o mai bună informare va putea pe viitor să situeze viața de asociație a C.U. Sibiu la cotele impuse de

tradiția culturală a orașului. Să sperăm că schimbarea de generații din consiliu va rezolva și actualele pete albe ale acestei importante activități.

LAURENȚIU BADEA

CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR DIN SIBIU

La Casa de cultură a studenților din Sibiu se desfășoară o susținută activitate cultural-artistică. Ne-o dovedește afișul unui spectacol prezentat de cei care fac parte din diversele formații, intitulat „Variatăți studentești” și care cuprinde: cor, (Universitaria Cedonica) muzică cultă, umor cu grupul „Trio Mozart”, muzică folk, muzică ușoară cu formația „Flamingo”, muzică populară, dansuri populare germane și românești.

De asemenea, funcționează la Casa studenților sibieni „Student jazz studio”, înființat la 1 martie 1981 din inițiativa studentului pe atunci (IV T.C.M.) Ioan Opreșor, care este și în prezent inginerul de sunet, asigurînd amplificarea de calitate la audiții și concerte. Membrii „Student jazz studio”-ului încearcă mereu să combine audițiile (3 ore săptămînal) cu concertele live ale formațiilor românești de jazz.

Pentru prima oară la noi în țară s-a organizat aici un concert „jam session”, în aer liber, în curtea casei de cultură, cu participarea instrumentiștilor români și străini.

În fiecare luni seara au loc ședințele clubului „Retro-rock”, condus de Marius Gheorghiu, cu asistență de specialitate a lui Titi Stoiculescu, fost secretar al clubului sibian de tradiție.

GABRIELA BOCANETE

Pagină realizată de cercul de presă Foto: DANIEL KENST DAN PAMPU

Deutsche Literatur aus Rumänien. Ein Rückblick (III)

DAS LYRIKJAHR '81 Gorgonenhafte Lyrik

„Der / Gedanke es (dieses Gedicht — Anm. d. Verf.) zwecklos geschrieben zu haben / macht mich nervös“, schreibt ADRIAN LÖW auf Seite 27 in seinem zweiten Gedichtband *Nebengleis* (Albatros Verlag, Bukarest, 1981), jedoch mit dem in Klammern hinzugefügten Vermerk: „ohne Rückfrage nach der Wirkung / auf die, die es lieber nicht lesen würden“. Vorsichtig möchte Löw ja sein. Könnte man nach dem Lesen dieses Vermerks meinen. Doch leider nicht vorsichtig genug. Was heisst wohl „zwecklos“ in Löwschem Sinne? Es heisst: „Vielleicht werden sie gerade dieses Gedicht nicht drucken“ (ebenfalls Seite 27). Man könnte eigentlich mal unter Lyrikern eine Umfrage veranstalten bezüglich der Anzahl der Manuskripte, die jeder noch in der Schublade liegen hat, weil der jeweilige Autor sie eben (noch) nicht für „druckreif“ hält. Wenn man aber alles veröffentlichen will, was man tagaus, tagein notiert, dann sehen die Bücher nun mal so aus wie die beiden Löwschen. Und dass man dabei noch glücklich ist, „über all diese Dinge schreiben zu können“ (S. 28), ist ja doch schon skurril. Zwar beneidet er in demselben Text (*Über all diese Dinge schreiben zu können*) Horst Samsons Konsequenz, an seinen Gedichten zu arbeiten, doch reicht das Beneiden allein nicht aus. Die Konsequenz ist es eben, was ich in diesem Band vermisste. Die Problematik, die Löw in seinen Texten berührt, ist undurchsichtig und abstrus. Es scheint fast, dass er sich ganz einfach gemacht hat, alles, was ihm so auf Schritt und Tritt begegnet, niederzuschreiben, ohne jedwede logische Kontinuität. Ein Musterbeispiel für ein gorgonenhaftes Löwsches Gedicht ist u. a. *Um eine Erfahrung betrogen* (S. 82), das mit seiner „Lieb zu Milchkipfeln und Yoghurt“ (weswegen man ihn beneidet!) beginnt, über einen Wald (den er morgens durch die Klosettbrille atmen hört), über den Betrug um eine Erfahrung, über den „Bauarbeiter“ Löw, über Bette Davis führt, um in der „geistreichen“ Rätselfrage zu enden: „Lacht man, wenn man / Picassos penislosen Schäfer sieht?“ (S. 83).

Literarische Ratschläge zu erteilen (H. Samson und R. Wagner müssen herhalten), dazu fühlt sich Löw auch in seinen Texten befugt. (Man sehe bloss die Poesielektionen, die er abusiv den Lesern der Zeitschrift „Volk und Kultur“ aufokroyiert, Ektionen, die ihren „Höhepunkt“ im Versuch einer **Grenzverschiebung** gefunden haben.)

Weiter spricht Adrian Löw auf Seite 70 vom „Bogenritt meiner Bekenntung zum besseren Gedicht“. Ein weiterer Kommentar erübrigt sich, doch möchte ich noch gesagt haben, dass Adrian Löw den Bogen doch ein bisschen weit eingeschlagen hat, vor allem, weil er schon im Heft Nr. 11 der Monatsschrift, deren literarischen Teil er (bedauerlicherweise) exorbitant eigenmächtig patroniert, für dieses Jahr das Buch *Selbstanzeige* im Kriterion Verlag angekündigt hat.

Schlafwandlerische Worte

Mit dem Namen URSULA BENDERS eng verbunden ist der Begriff „naturmagische Schule“, der die Lyrik bezeichnet, die Ende der 60er Jahre geschrieben wurde und von einer esoterischen Naturbeziehung geprägt ist. (Dazu gehör(t)en u. a. auch Irene Mokka und Roswith Capesius.) In die oben genannte Periode fällt auch Bedners' Debüt (*Im Netz des Windes*, 1969) und ihr zweiter Band (*Schilfinseln*, 1973). Nun präsentiert sie sich 1981 mit einem dritten: *Märzlandfahrt*, Gedichte, Kri-

terion Verlag, Bukarest.

„Träumer, / du, / dem die Zunge / schwer geht / im verzähnten / Räderwerk / deiner Gedanken, / siehst du nur / Wolken, / den Regen / begreifst du / schon unwillig / oder den Schnee, / dem Wind erst / willst du / verbündet sein, / Träumer, / du, / Beute / des Schnees“ (*Den Regen begreifst du*, S. 14). Beim Wiederlesen dieses Gedichtes, nachdem man den Band schon kennt, drängt es sich einem auf (mindestens mir geschah es so), die Lyrikerin mit der angesprochenen zweiten Person zu identifizieren. Es schien mir, als führe sie ein Zwiegespräch mit ihrem lyrischen Ich, dem Träumer. Als Beleg für diese Behauptung könnte man das folgende Gedicht, *Märzgerecht*, nehmen, in das sie — zwar zugespitzt, aber doch — ein wenig Atmosphäre hineinbringt: ein Schäfer in Jeans und Pulli, der (höchstwahrscheinlich einen Fernsehschlagler) vor sich hinpeift. Doch wendet sie sich schnell davon ab, um sich dem Wasser in den Tümpeln, den Wolken über dem Horizont, den Böschungen, dem Huflattich, also der Natur zu widmen, um „Entzückung / zu empfinden, / und / warum soll ich verschweigen / allem zum Trotz, / empfinde ich / uralte / unausrottbare / Seligkeit“ (S. 15—16). Ihr Verhältnis zur Natur und zu ihr naheliegenden (aber wenigen) Realien (etwa eine Kaffeeschale u. ä.) sind für Bedners Anlass zum Schreiben. Gesellschaftliche oder sonstige Veränderungen bleiben ihr fern: „ich will nicht / so schnell gehn, / will am Rande / die Königskerze / bedenken, / das pelzige Blattwams / umlegen, / für / eine Weile / langsam sein / ohne Langeweile“ (S. 22). Und darauf beharrt die Lyrikerin („ich werde mich ja doch / nie ändern“, S. 24). Die Bewegungssphäre des lyrischen Ich überschreitet nicht die Dimensionen des naheliegenden Gegenständlichen. Selbst wenn dies mittels Metaphern scheinbar geschieht („Nun trage ich / die langen / Nachmittage / zusammen“ oder „über dem alten Tisch / trippeln, mit roten Füßen / meine Bemühungen“, S. 30), so beschränkt es sich letzten Endes nur auf Pseudodimensionen, d. h. auf obsoletere isolierte Ich-Betrachtungen.

„Worte, schlafwandlerisch / greifen sie nach mir (S. 54) — ich meine heutzutage müsste eine Lyrikerin doch mit mehr Nüchternheit selbst nach den Worten greifen. Deshalb finde ich es auch nicht für angebracht, Bedners in unserem deutschsprachigen Literaturbetrieb eine Sonderstellung zuzuordnen, nur deshalb weil schon „zu viel“ von engagierter Subjektivität die Rede war. Sonderstellung verdienen Autoren, die darüber hinaus schreiben und nicht solche, die in ihrer Schreibweise und Problemstellung ein Jahrzehnt zurückgeblieben sind.

In rumänischer Übersetzung

1981 erschienen zwei Bücher rumäniendeutscher Lyriker in rumänischer Übersetzung. Einen umfangreichen Band mit Gedichten NIKOLAUS BERWANGERS, *träiesc printre rinduri*, brachte der Verlag „Cartea românească“ in der Übersetzung des hervorragenden Dichters Petre Stoica heraus. Nikolaus Berwanger, „ein Dichter des Banats, ein Dichter des Landes“, hat sich als „unüberhörbare Stimme und ein stets waches Bewusstsein der zeitgenössischen Literatur Rumäniens“ durchgesetzt, unterstrich der Bukarester Kritiker Constantin Crişan in der auflagestarken „România liberă“ von verganginem Jahr. Mircea Tomuş schreibt in der Zeitschrift „Transilvania“ Nr. 7/81 zu demselben Buch: In der gediegenen Übersetzung Petre Stoicas „haben die Verse Berwangers eine bestimmte Klar-

heit und Genauigkeit, die sich weniger auf das Bildliche verlässt, sondern eine reine und klare Aussage der Wahrheit sucht.“ „In seiner fortwährenden Suche nach der Menschheit“ findet Nikolaus Berwanger zunächst eine „Form“ der Wahrheit“, schreibt Valentin Taşcu in der Zeitschrift „Steaua“ 7/81, „welche das Gedicht ist. Dieses Resultat wird fast mit Überraschung registriert. Es wird sofort akzeptiert, als eine Lösung, die der menschlichen Reinheit, in die man nie das Vertrauen verliert, näher ist.“

Von WERNER SÖLLNER erschien unter dem Titel *Piramida lupilor* im Albatros Verlag eine Auswahl seiner Gedichte in eigener Übersetzung. In einer Oktoberausgabe der Zeitschrift „România literară“ schreibt Lucian Raicu dazu: „Es sind die Aussagen eines sehr jungen Menschen, der weiss, dass die Jugend vergeht, nicht nur auf das genaue Datum bezogen, sondern auch in ihren typischen Verhaltensweisen von Enthusiasmus und Herausforderung, der sich dazu entschliesst, mit intelligenter Voraussicht, auch die problematische Zukunft in Betracht zu ziehen, sie einzuverleiben, indem er ihr jetzt schon eine gewichtige Rolle erteilt... Die Position, aus der der Dichter, der von Illusionen und grossen Worten nicht verführt werden kann, sich nicht wegzurühren geneigt ist, ist jene, die das Sehen der elementaren Wahrheit, des Verhältnisses zwischen anspruchsvoller Geschichte und einfachem Menschen begünstigt... Durch den gewählten Stoff, durch Gewichtigkeit und eine beachtenswerte Ausdruckskraft setzt sich Werner Söllner als einer der repräsentativsten Namen der jungen Generationen durch.“

Gruppenauftritte

In Gruppe an die Öffentlichkeit getreten sind Banater Autoren im Heft Nr. 12 der Zeitschrift *Neue Literatur*, das von Mitgliedern des Temeswarer Literaturkreises „Adam Müller-Guttenbrunn“ gestaltet wurde. Mit Lyrik vertreten sind in diesem Heft Eduard Schneider, Horst Samson und William Totok, sowie die jungen Autoren Bettina Gros, Harald Dasinger, Ottmar Meiterth, Brigitte Röhrich, Elwine Tenzer und Ute Roos. Dieses Heft, das „mit den Mitteln von Literatur und Publizistik eine Landschaft... und mehr“ beschreiben will, enthält noch Beiträge verschiedener Genres: Prosa (Herta Müller, Richard Wagner, Balthasar Waiz, Helmuth Frauendorfer und der im vorigen Jahr verstorbene Ludwig Schwarz), ein Theaterstück in banatschwäbischem Dialekt (Nikolaus Berwanger) und Aufsätze zu literaturkritischen und -historischen Themen, sowie zu bildender Kunst und Musik (N. Berwanger, L. Geier, R. Bossert, H. Britz, H. Samson, E. Schneider, A. Podlipny-Hehn, K. Kessler). Ausserdem werden die rumänischen Autoren Mircea Cărtărescu, Iosif Costinaşi, Traian T. Coşovei, Nichita Danilov, Magdalena Ghica, Matei Vişniec, Elena Ştefi und Mircea Nedelciu ins Deutsche übertragen. Ich denke, dass diese Ausgabe das erfüllt, was der Leiter des Kreises, Richard Wagner, einleitend zum Heft sagt: „Versucht wird mit den Texten, die Reflexion über diesen Landstrich (das Banat — Anm. d. Verf.) und seine Leute, deren Herkommen, Da-sein und Zukunft, wenn mir das Wort erlaubt ist, denn durch Perspektive mag ichs nicht ersetzen, voranzutreiben. Die Texte befragen, vereinfacht gesagt, Realität. Diese. Und die grösseren Zusammenhänge. Jene in diesem Land, Und in der Welt.“

Zu erwähnen wäre hier noch das *nachcafé*, eine „Zeitschrift für Literatur, Kunst & Kritik“ aus Freiburg (BRD), die in ihrem Sommerheft (Nr. 18) unter dem Titel „Schreiben zwischen den Vaterländern“ neuere deutsche Literatur aus Rumänien präsentiert.

Helmuth Frauendorfer

(Fortsetzung in der nächsten Ausgabe)

BERICHTIGUNG

In der April-Ausgabe, Nr. 4 (67), unserer Zeitschrift erschienen auf der „Universitas“-Seite drei Gedichte ohne die Namen der Autoren. *Interieur* und das Gedicht ohne Titel sind vom Kausenburger Germanistikstudenten KLAUS F. SCHNEIDER, die *Geschichte mit Käfern* ist von HERTA MÜLLER.

Redaktion der Seite: Helmuth Frauendorfer

WERNER SÖLLNER

Ein Enderen von Lieben

Lieben schön sein.

Lieben sein geben Maulen auf Maulen und tun Zungen hinein.

Lieben sein halten Händen an Händen und zitteren mit unteren Hälfte von Leiben.

Sein weiteren tun hinein.

Auch sein geben Hirnen auf Herzen und sein Fühidanken machea.

Sein vielen Tagen wenigen feindlichen sein.

Lieben sein wundersamen.

Haben gelieben mancheren Tagen.

Haben zusammen saufen und dursten.

Haben Zwerchenfell erschütteren und tropfen aus Augen zu zweien.

Haben schön sein gewesen.

Sein Zeiten gegangen in Raumen.

Sein Lieben geworden nicht Lieben.

Sein Schnupfen und Schimpfen geworden.

Sein geworden Hauen mit Köpfen auf Köpfen.

Sein gewesen viel wenigen schön.

Haben gesagen Lieben nicht viel schön.

haben gesagen Wursten zwei Enden sein

Lieben sein einen.

Haben Lieben gemachen ein Enderen.

Haben gestorben ein wenigen, gesungen Liederer haben.

Haben gefragen nach Lieberer.

Haben gegangen so für mich hinnen

haben gefunden ein dursten Rosen

haben trinken gegeben

haben gefunden.

Haben gegeben Maulen auf Maulen und hineingetun Zungen.

Weiteren haben hineingetun.

Haben zusammen saufen und dursten gehabt.

Haben Zwerchenfell erschütteren und tropfen aus Augen zu zweien gehabt.

Haben schön sein gewesen.

Sein gegangen viel wenig Zeiten in Raumen

sein Lieben geworden nicht wissen Lieben.

Sein Lieben was?

Sein Lieben nicht wissen was.

Sein anfangen mit unteren Hälfte von Leiben.

Sein machen mit Hirnen und Herzen.

Sein aufhören mit oberen Hälfte von Leiben.

Tropf tropf.

Sein Lieben ein Enderen von Lieben.

Sein Lieben nicht wissen was.

accente

MAI VIU FOCUL OPINIEI NOASTRE

Nu de puține ori și totuși prea rar revista noastră a adus în fața opiniei colegilor de amfiteatre și de generație o serie de aspecte discordante față de pretențiile și obligațiile noastre (ale tuturor) de civilizație, de ordine și disciplină, de comportament corect, frumos. Nu ne-a făcut plăcere să înfierăm prin puterea simbolurilor de pe plumb o categorie de tineri care nu ne reprezintă dar cotidianul ne obligă să fim martorii unor fapte ce ne revoltă și ne stîrnesc. A nu lua atitudine împotriva celor care ne sfidea-

ză pe noi, cei mulți, batjocorind propriile noastre (uneori și ale lor) modele de conduită civilizată, atunci cînd putem lua o atitudine, înseamnă a fi părtași la fărâdeleaga lor.

Pentru ca urbea noastră să-și merite pe deplin renumele de „oraș grădina”, începînd cu această primăvară care-i conferă un plus de strălucire și frumusețe s-a decis intensifi-

carea măsurilor de „asanare” din perimetrul de viață civilizat pe care-l dorim a tuturor celor ce încearcă și reușesc măcar pentru o clipă să ne întîrzie din drumul nostru. Vagabonzi, paraziți, hoji, huligani, bișnițari, don-juani cu manifestări bizare, bătauși, bețivi, certăreți, cîntăreți prin preajma sticlelor sau încă sub efectul lor, uneori greu de recunos-

cute intrucît să străduiesc să ne semene dar totuși ușor de depistat cînd înfățișarea nu mai poate lua loc de paravan, populează periferia societății, citeodată întinzîndu-și tentaculele și spre ceea ce am realizat bun și frumos. Studenții, prin gradul de intelectualizare, prin obligațiile conferite de condițiile create trebuie să se situeze în avangarda opiniei co-

lective și a luărilor de atitudine față de cei care încălcă cu bună știință normele de conviețuire în societate. Și sîntem siguri că va fi dacă toți studenții vor reuși să se constituie în veritabile exemple de conduită civilizată.

Le dorim succes celor care au nevoie de mici „ajustări” la comportamentul între semeni și se străduiesc, sub impulsul propriilor convingeri sănătoase să participe la modul de viață al majorității.

DANIEL BUMB

Necuviința străzii

Mem privilegiul de a fi contemporani edificării unei societăți de un deosebit umanism. În acest context, necesitatea mutațiilor în caracterul și conștiința tuturor, soldate cu apariția și generalizarea omului de tip nou, multilateral pregătît și dotat, capabil să răspundă prompt și eficient solicitărilor multiple ale vieții social-economice și politice tot mai complexe apare ca primordială.

Cu toate rezultatele remarcabile obținute în sensul educării conștiinței a tineretului nostru, pentru instaurarea unui

degenerînd încet într-o mutilată caricatură grotescă. Cel mai greu este, însă, să găsim vinovații de fond, căci fiecare sîntem dotați genetic cu o mare și subiectivă putere de disculpare. Opinia publică este o noțiune mimată dogmatic pînă în momentul în care este ea însăși inculpată, fiindu-i pusă la îndoială competența: atunci devine o fiară greu stăpînibilă.

Oricum, este mai ușor să ridicăm tonul pentru a acoperi zgomotele rebutate ale Străzii, sau să întoarcem privirile de la

spirit sănătos, de respect și dragoste față de muncă, în sinul generației aflate pe punctul de a prelua ștafeta, nu trebuie trecute cu vederea fisurile, încă persistente, ce poluează cu ostentație (dar și cu inconștiență!) atmosfera generală de responsabilitate.

Pentru exemplificare, să translocăm Strada, cea care, prin pulsul ei, ne poate releva cel mai bine tulburările mecanismului uman, în (in)evoluția sa. În acest sens, lipsa de personalitate, suplinită de exacerbarea spiritului de turmă — tendință de „creștere” în ochii celorlalți prin „măsluirea” propriilor limite, proiectată preponderent pe panoramicul turbure al străzii —, fapt (prea) bine conservat la periferia tineretului nostru, ar trebui combătută de la primele manifestări (încă) inofensive.

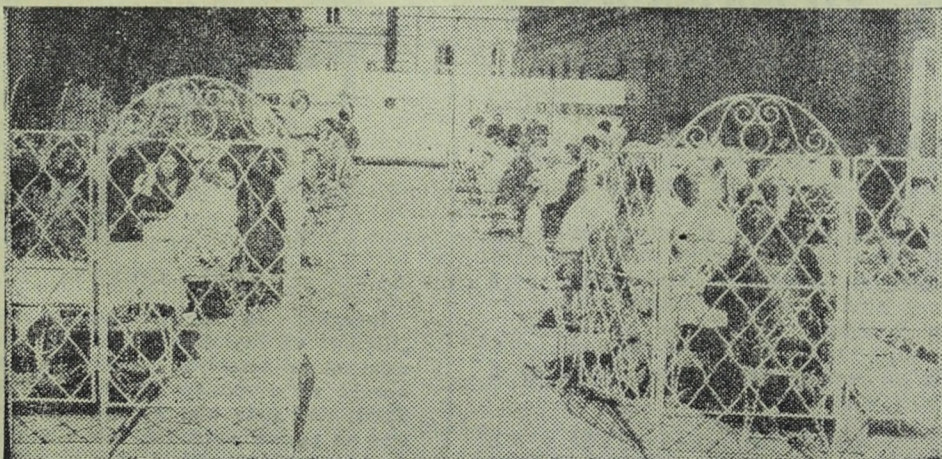
Bintuită de tot felul de curenți, mai mult sau mai puțin (in)utili, Strada își pierde prestația, devenind o ballă cam turbure, în care eventualele deformări se amplifică necontrolabil. Cu cît gradul de mărire al obiectivului reportericesc crește, devin vizibile tot mai multe vicii (aparțin) ascunse, profilul moral al Străzii

ceea ce nu ne convine să vedem. Sîntem gata să acuzăm pe oricine pentru ceea ce distrugem noi înșine, prin vinovată ignorare a semnelor de întrebare și exclamație. Bine zicea Radu Cosașu că „toți oamenii sînt judecători, dar nu toți judecătorii sînt oameni”...

Cînd Strada are atîtea gropi, îi este foarte greu, chiar și reporterului, cu toate bunele sale intenții, să întuiască drumul adevărat, fără să se mai împiedice și el din cînd în cînd.

Totuși, să nu uităm că avem nevoie de Strada, așa cum avem nevoie de noi înșine. Ea este principala noastră scenă de confruntare, iar fără confruntare chiar și afirmarea noastră devine indoielnică. Pe ea ne întîlnim, ne salutăm, ne celebrăm sărbătorile. Prin intermediul ei, deci, ne recunoaștem unii pe alții, ne girăm în mod colectiv existența. Fără această recunoaștere a individualului de către general, prin intermediul Străzii, exponentul cel mai tangibil al socialului din noi, am fi condamnați la o singurătate colectivă. Să reflectăm, deci...

MARIUS MORARIU

„Marginalele străzii”

Strada care ne înghite pașii grăbiți, mergînd la cursuri sau laboratoare. Șirurile lungi de case așezate de-o parte și de alta a străzii ca o dantură imperfectă. Strada unde simți mai mult ca oriunde, în după-amiezele toride, pulsînd încă viața orașului. Străzile Timișorii încărcate de flori și așișe, străzi ce și-au arcut poduri peste molcoma Begă. Strada, așa cum e ea, un loc de trecere către ceva, am vrut să devină un loc de meditație asupra ei însăși. Ce înseamnă strada în afara punții dintre două reperi? Care este datoria noastră morală, a tinerilor, cînd ne aflăm pe străzile „Orașului florilor”?

F. M.

Cinci minute cu tramvaiul 5

Mi se spusese că pe o zi frumoasă o călătorie cu tramvaiul 5 ar fi foarte pitorească, atît prin personajul ei central, vatmanul, care — se zicea — e foarte original, ceva între un tip umanist ce hrănește porumbeii la capăt de linie și un „vitezoman” — gonind tramvaiul cu aripile deschise peste cimpurile cartierului Ronaș, cit și prin prilejul de a gusta pe viu o „felie” din istoria orașului în acest tramvai excentric (o cutie paralelipipedică vopsită în bej și albastru, cu scaunele absolut incomode). De aceea, într-o zi ploioasă, am hotărît să iau tramvaiul către nicăieri. Ceasul rău: tihnita incursiune în presupusul muzeu primitor și călduros s-a transformat într-o călătorie absurdă în frig, îngheșuală și noroi, printre case fumegînd în istorie și ploaie, înghițind flămînde oamenii aflați în cotidiană lor mișcare browniană.

M-am urcat, deci, în tramvai cu sentimentul că mi-am cumpărat un loc bine meritat, am compostat cu multă satisfacție un bilet dorind zadarnic să vină controlorul, m-am așezat pe un scaun de lemn de pe care a trebuit să mă ridic instantaneu pentru a-l ceda unei femei mai în vîrstă și am așteptat. Prima surpriză pe care mi-a oferit-o acest năstrușnic tramvai a fost aceea că are două „capete”. Bătrînul vatman a coborît și s-a dus în celălalt capăt pornind tramvaiul în sens opus.

Am străbătut străzi necunoscute, parcă dintr-un alt oraș, cu nostalgia periferiei, eșuînd treptat în rural: pe ici, pe colo, rațe, găște și alte animale domestice, porfi ale caselor dînd direct în linia de tramvai. O linie care îi leagă de locurile lor de muncă, de inima orașului, constituînd o prezență centrală în viața lor. Pe măsură ce înaintam, călătorii deveneau tot mai deschiși, formau o adevărată comunitate și simțeam că sînt în plus în acest

tramvai, cu mentalitatea mea de excursionist.

La întoarcere am intrat în vorbă cu bătrînul pe care toată lumea îl apelează cu „moșule”. Este de 10 ani pe această linie. Îi cunoaște pe toți, discută cu ei, îi salută, sare agil cu levierul în mină schimbînd voinicește macazul. Imi povestește despre oameni care erau să cadă din tramvai sau să intre sub roți din cauza neglijenței și deduce o grijă de părinte față de pasager. De altfel, bătrînul pare să aibă multă intuiție și gingășie, perindarea continuă a generațiilor de

„Pe aici visează să treacă tramvaiul 5”

cartier i-a insuflat înțelepciune bătrînească. Amabilitatea continuă a pasagerilor îl pătrunde de un soi de bunătate și recunoștință.

Cartierul are, evident, istoria lui. Și un cartier rămîne, întotdeauna, o cronică de vieți evoluînd îndrăzneț pe orbitele cele mai ciudate, un izvor de biografii umane. Iar printre ele, biografii ca aceea a bătrînului, un om care „zboară de 10 ani pe aceeași linie”, pe un drum al muncii și omeniei.

HORIA DULVAC

Consiliul U.A.S.C. al C.U. Timișoara a stabilit ca în adunările la nivel de an sau chiar grupă să se dezbate o serie de probleme privind normele de comportament în colectivitate.

1. Cu privire la conviețuirea în cadrul căminelor studentești:

— Respectarea ordinii, disciplinei, a liniștii în orele de studiu și de odihnă.

— Efectuarea exemplară a curățeniei în camere, în spațiile comune, în spațiile verzi. Efectuarea conform planificării a serviciului de pază.

— Folosirea cu spirit de maximă economie a surselor de energie electrică din cămine.

— Păstrarea bunurilor din dotarea căminelor, îngrijirea spațiilor verzi aferente.

— Vigilență față de cei care provoacă stricăciuni, față de eventuala pătrundere

a unor persoane străine, față de cazurile de furturi.

— Respectarea interdicției de a nu introduce băuturi alcoolice în cămin.

— Alte prevederi ale Regulamentului de funcționare a căminelor studentești.

2. Cu privire la comportarea pe stradă, în instituțiile publice, săli de spectacole etc.

— Ținută vestimentară potrivită.

— Îndeosebi la ieșirea de la restaurant, pe traseul pînă la cămine, se cere abținerea de la cuvinte injurioase, de a acosta persoane, de a cînta, de a tulbura în general liniștea publică.

— La spectacole se cere ținută decentă, atitudine de respect, disciplină.

— La discotecă, se cere evitarea actelor de huliganism, comportare ireverentioasă față de fete, provocarea de scandal, distrugerea unor bunuri, interzicerea fumatului.

REBUS

PICTURALĂ
(Enigmă : 10 litere)

Am să pun pe pinza culorile,
Să-mi intruchipeze comorile.
Sus și roșu aprins să fie mereu
soarele,
Să lumineze și să-nvățească
ogoarele.
Galben am să așez în spicele
grele.
Să-mi umplu mindria și gîndul
cu ele.
Să pictez muntele în albastru
aș vrea,
Bolta, senină, albastră să fie,
și ea!

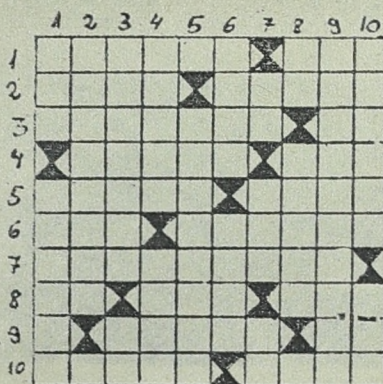
IOAN BOAR C.r. — Timișoara

Iluzii pierdute

ORIZONTAL : 1) Doar o orobă — Ole! 2) Buricul pămîntului — Bune de gură 3) Indică o probabilitate — Timpul de luni din Banat! 4) Reiau fazele — Baba care-l păcălea pe hoși 5) Sare din belșug — Ridică glasul 6) Terțial — Gură spartă 7) Ancorate la chei 8) Ai făcut pe dos! — Firav la trup! — Atmosferic 9) Incinse — Din Arad! 10) Crește în piine — Face ridicături.

VERTICAL : 1) Stă sus — Maestru cofetar (fem.) 2) Note de început 3) Atmosferă ozonată — Ușa de la bucătărie! 4) Stau în degete — Coardele sensibile ale poeziei 5) Căzut la pămînt 6) Greutăți mari — Plantă agățătoare 7) Din trei în trei! — Trup matur! — Din Grecia! 8) Avar la suflet! — Infățisare personală 9) Nici azi, nici ieri, dar ceva în această direcție 10) Tată pentru un pitic — Dă înapoi.

IOAN BOAR — C.r. „Timișoara”

ȘAH

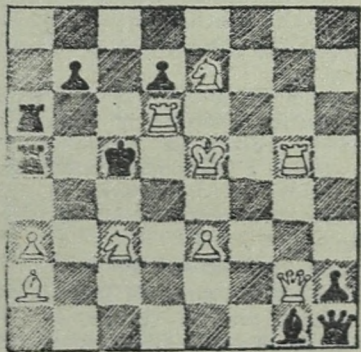
Soluția din numărul trecut:
1) Dd1, Rh2; 2) Cf3, Rh3; 3) Dd7, mat;

1...g1C; 2) Cf2, Rh2; 3) Dd6, mat.

1...g1D; 2) Df3, Rh2; 3) Dh5, mat.

EMIL MITREA

In continuare vă propunem o altă problemă de șah, pe cit de dificilă, pe atît de frumoasă.

2+

Alb : Re5, Dg2, Nb2, Cc3, Ce7, Td6, Tg5, a3, e3;

Negru : Rc5, Dh1, Ng1, Ta5, Ta6, b7, d7, h2.

Albul mută și dă mat în două mutări.

DEZSI ALEX. BENEDEK

Pop, rock, jazz...

ANIVERSARE. Proiectatul turneu în jurul lumii care ar fi marcat a 20-a aniversare a grupului „Status Quo” e pus sub semnul întrebării. De ce? Deoarece bateristul John Coghlan s-a părăsit pe neașteptate formația. John, despre motivele despărțirii: „M-am săturat. Mă simteam ca o mașină programată. Aceleași acorduri, același sos, aceeași larmă și asta merge de mulți ani. Nu mai găsesc nici o plăcere în muzica aceasta”. Ce se va întâmpla totuși cu turneul propus? Celalți își fac încă speranțe. Rick Parfitt declară: „Turneul trebuie să aibă loc. Îndată ce terminăm noul nostru album — care va fi cel mai bun — începem repetițiile”.

SOFT CELL. Iviță — cum s-ar zice — din neant formația alcătuită din Marc Almond și David Ball se află în fruntea topurilor engleze și vest-europene. Grupul își încearcă de 2 ani norocul cîntînd „soul” și „rock electronic” dar abia „single”-ul „Tainted Love” i-a adus un succes rapid și popularitatea. Tot de atunci critica apreciază această formație din „noul val” care cîntă — după propria declarație — „o muzică ușoară modernă”.

DUET. În plină modă a duetelor e normal ca noua tendință să fie îmbrățișată de mai toate vedetele muzicii pop. Chiar și de ABBA. Cel puțin Annafrid asta face, pregătind un L.P. cu Phil Collins (ex-„Genesis”), revelația anului trecut. Și încă o surpriză: muzica albumului este compusă de D. Bowie și McCartney. Înregistrările au început în martie, iar L.P.-ul va fi probabil una din atracțiile verii.

INTERVIU. Kiss '82: un nou L.P. („The Elder”), un nou show (cu măști noi) și un nou turneu mondial. Cu această ocazie grupul a acordat un interviu revistei „Pop-Rocky”. Întrebați de cifra vânzărilor de discuri ei au răspuns: „Au fost vindute pînă acum 35 milioane de discuri mari, ceea ce reprezintă de două ori cantitatea (sic!) vindută de „Rolling Stones”, deși au început să lucreze în branșă cu 10 ani mai devreme.

SE DESTRAMA WHO? Din păcate nu este vorba de birfe pop. Insuși Pete Townsend a declarat: „După încheierea contractelor formația legendară va înceta să existe. „Who” se destramă. Nu mai are rost să cîntăm împreună. Ne-am plictisit de turnee. De 10 ani cîntăm aceleași piese. „My Generation” sau „Tommy” îmi sînt insuportabile”. Se pare însă că în spatele destrămării stă și altceva. În ultimul timp Roger Daltrey (vocal) și P. Townsend s-au certat destul de des în spatele cortinei. Contractele cu casele de discuri îi obligă pe „Who” să mai scoată 2 L.P.-uri, dar de turnee nu mai poate fi vorba.

IN MEMORIAM. Lumea jazzului este din nou îndoliată. După Bill Evans un alt pianist de rafinement ne părăsește: **Thelonius Monk.** Născut în 1920 la Rocky Mount, Carolina de Nord, Monk a fost unul dintre primii „Cooperi”, unul dintre „posedații” de la Minton's Club alături de Parker și Dizzie Gillespie. Th. Monk a influențat puternic jazzul anilor '60. A concertat la București în 1971. Compoziții de referință: „Round About Midnight”, „Blue Monk”, „Epistrophy”. G. Sbarcea scrie despre celebrul muzician de culoare: „năzuia să transforme pianul într-o jucărie docilă a minții și a degetelor sale. Instrumentul se transforma parcă într-o ceară moale și receptivă. Omul, ca și muzica sa, scăpa printre degete, dar cucerea și tulbura pe cei ce-l auzeau...”.

VASILICA ANCUȚA

Lucru, din păcate, nelipsit din căminele studențești, registrul de defecțiuni ne poate oferi mici momente de „delectare” gramaticală (și nu numai...):
— Vă rugăm să ne reparați ușa (e înfundată). — C 13 — cam. 229;
— Rugăm înapoiati pompa de chiuvetă — C 13 — cam. 305;
— Chiuveta picură (înnebunim). — C 13 — cam. 124;
— Verificat instalator — etajul I — C 13;
— Instalator infundat la duș-veceu — etajul III — C 13;
— Plouă în cameră... între ora 9-12 sau după 14 — C 13 — cam. 403.

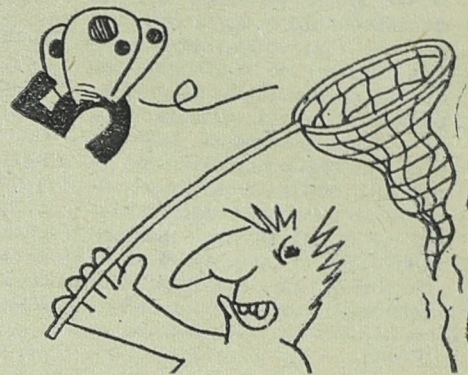
D'ale studenților...

— Avem cuie. Vă rugăm să ni le impușcați! — C 17;
— Nu ne arde becu, veniți să ni-l faceți — C 17;
— Camera 101 — scurt circuit — C 13;
— Clanța de la W.C. parter — sucită. — C 17;
Becuri foarte uzate... C 13 — cam. 219.
— De bătut cuie în geamul camerei 7 (?!) — C 17;
— Presiunea apei de la WC lasă de dorit — măriți-o! — C 17;
— Siguranța noastră (...) s-a ars! — C 17 — cam. 108;
— Limba ruptă la (...) clanță! — C 17 — cam. 106;
— Lipsește tensiunea la prize! — C 17 — cam. 220;
— La controlat de lăcătuși — C 9;
— Nu merge (...) prize — C 9 — cam. 9;
— Priza și lumina defectă. — C 9 — cam. 2;
— Curentul la priză defect. — C 11 — cam. 40;
— Lipsește o fată (?!) de la rețeaua electrică! — C 11.

culese de SORIN MAILAT

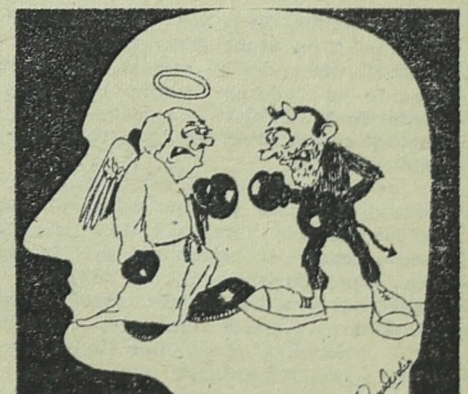
CICLOP

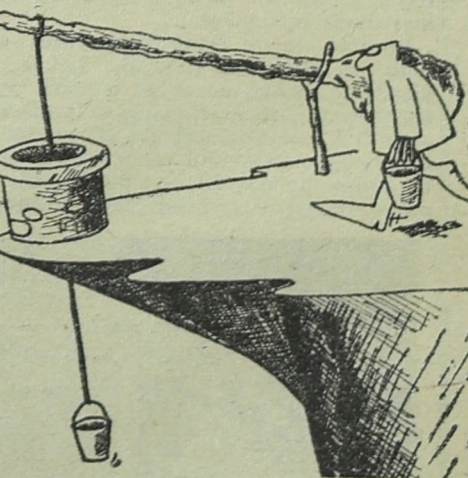
OVIDIU C. ALIN

GIGI GHILERDEA

OVIDIU PASCU

HORIA CRISAN

SNOAVE POPULARE ROMÂNEȘTI

TRAGE CALUL?

Un țaran, tirguind un cal, îl întreabă pe vînzător:

— Trage calul?

— Că trage? Vei avea mare bucurie cînd îl vei vedea trîgînd. Pe urmă își dau mîna, fac tîrg și țidulă, iar după cîteva zile vine cumpărătorul năcăjit și se plînge că nu vrea să tragă calul;

— M-ai păcălit rău, calul nu vrea să tragă!

— Eu nici n-am spus niciodată că trage, ci că te vei bucura cînd va trage. Și eu m-aș fi bucurat, dar nu mi-a făcut niciodată această plăcere.

(Calendarul de la Blaj, XVII, 1940, p. 117)

MULTĂMITA CURIOASA

Se muncea amarnic un țaran, ca să urce la deal căruța lui încărcată cu lemne și trasă de un biet măgar. Se trudea împingînd, dar degeaba. Nu reușea să urnească din loc căruța.

Trecînd pe-acolo un excursionist și văzîndu-l cazna se oferă să-l ajute. Și împingînd la spatele căruții reuși să ducă pînă la șosea. Țăranul recunoscător îi spuse:

— Îți mulțumesc, sîru' mîna conașule. Cu un singur măgar, foarte greu aș fi ajuns pînă aici.

(Calendarul poporului, 1934, p. 173)
Culese de EUGEN IONIȚA

Nu avem unde face sport?

Studentia, „virstă de aur“ a tinereții este, așa cum o știm cu toții, un cumul fericit de izbînzi ale muncii, pe drumul permanenței autodepășiri.

Din totdeauna mișcarea, exuberanța, au fost atributele tinereții. „Mens sana in corpore sano“ spunem, „Ab originae“. Această idee frumoasă transpăre întotdeauna în discuțiile cu studenții, când nevoia de odihnă activă, de mișcare în aer liber, își face loc cu tot mai multă insistență. Intotdeauna întrebați care se pune este aceeași: „Unde facem sport?“ Răspunsul este... peste tot... pe spațiile verzi, în fața căminelor, pe arterele rutiere și chiar în... sălile și terenurile de sport! Aceasta pentru că pregătirea fizică a studenților, ca disciplină de învățămînt, este obligatorie doar în primii doi ani de facultate. După aceea, fiecare face ce poate. Ideea de practicare a sportului în mod organizat, sub o îndrumare competentă, se diluează tot mai mult, ajungînd o „fata morgantă“ după care nu mai alegă foarte mulți. Și „rezultatele“ nu întîrzie să apară. Ca un prim pas al lipsei de mișcare se instaurează foarte repede scăderea capacității de efort fizic (pentru unii a urca pînă la etajul III al unui cămin studentesc înseamnă o adevărată Golgota) și apoi, quasi-inevitabil, tendința de îngrășare și obezitate. Vă invit la un simplu calcul de verificare. Obez sunt persoanele care depășesc cu 20% greutatea „ideală“, care pentru indivizii cu conformație normală este dată de relația:

$$G = f \times (50 + 0,75 \times (H - 150)) + (V - 20) : 4$$

unde: G - greutatea „ideală“, f - 1 pentru bărbați și 0,9 pentru femei, H - înălțimea în cm și V - virsta în ani.

Aceasta este tristul revers al medaliei... care de cele mai multe ori, se ascunde sub motivații de felul: „Nu am unde (sau nu am cînd) să fac sport!“

Totuși, „Vouloir c'est pouvoir!“ Se pot găsi și studenți inimoși, care să-și rupă din timpul lor liber pentru a-și îndruma colegii, se poate găsi și cadrul organizatoric (a se citi sprijinul) necesar, pentru ca cei care vor într-adevăr să lupte împotriva sedentarismului, să o poată face eficient.

Așa s-a născut, acum cîțiva ani „Centrul de culturism“ al Institutului Politehnic „Traian Vuia“ din Timișoara (coordonator lector IOAN POPA), care ființează la Baza sportivă nr. 2 a Politehnicii. Nu este un „cerc“ exclusivist, cuprinde 70 de studenți (dintre care 15 performer) de la toate Institutele de învățămînt superior timișorene.

Devenit un pilon de prestigiu al sportului universitar (în 1978 a avut inițiativa organizării unui Concurs național de culturism pentru tineret), cercul este organizat și condus de trei studenți (IULIUS PLOTINA, DAN NIȚOIU și TIBI ANDOR, care au și calitatea de instructori), cu un program de sală de patru ore zilnic (orele 18-22, în afară de duminică) și cu o disciplină de antrenamente fermă (este obligatorie participarea la 3 sedințe ale cercului săptămînal). Se urmărește în primul rînd dezvoltarea accelerată și armonioasă a musculaturii. Și aceasta prin multă, multă mișcare. Antrenamentele zilnice se desfășoară pe categorii de participare (incepători, medii, avansați). Noii înscriși (și cei care sînt invitați să-i treacă pragul de acum încolo), după două săptămîni de antrenamente, fac o vizită medicală la Policlinica studentească, care certifică posibilitatea de continuare. Totul este să începeți!

Dorin DOLEJAN

LA APROPIATUL TURNEU FINAL „SPANIA—CU SIGURANȚĂ ÎN PRIMELE PATRU”

— dialog cu FRANCISCO „PACO“ GARCIA, antrenorul echipei REAL VALLA DOLID

„Sînt un bun cunoscător al fotbalului românesc, și nu de azi, de ieri. În 1962, cînd naționala României învingea Spania cu 3-1, eu evoluam în echipa spaniolă, fiind cunoscut mai ales sub numele de „Pacquito“. (Coincidența face ca la acel meci să evolueze în echipa României Cici Manolache, antrenorul de astăzi al Politehnicii! n.r.). Anii au trecut și iată-mă acum, împreună cu echipa pe care o conduc, încetați să participăm la un turneu internațional aici, la Timișoara, considerînd asemenea împliniri drept excelente prilejuri pentru acumularea experienței atît de necesare oricărei echipe“.

— Ce reprezintă Real Valladolid în contextul fotbalului spaniol?

— Avem o echipă tînără, a cărei medie de vîrstă - 23 de ani - vorbește de la sine despre acest lucru. Am încheiat campionatul pe locul 9, dar la egalitate de puncte cu ocupanta locului 8 - Atletico Madrid. Demn de remarcat este faptul că toți jucătorii au înțeles că lipsa de experiență poate fi su-

plinită printr-o adaptare la efort și muncă fără concesi, răs-punzînd de minune la acest deziderat. În ce privește „virfurile“ echipei, Jabi este component al echipei naționale de juniori, iar Miguellas și Jorge se află în vederile antrenorului Santamaria și nu ar fi exclus să-i vedeți evoluînd în turneul final.

— Și pentru că ați amînit de turneul final, care este atmosfera în Spania acum, cînd puțin timp ne mai despare de marele eveniment?

— Vedeți, noi așteptăm acest eveniment încă de la precedentă ediție din Argentina, cînd, vă amintiți desigur, formidabila ratare a lui Cardenosa la scorul de 0-0 în partida Brazilia - Spania ne-a scos prematur din cursă. De atunci, țintim către elita mondială și cred că acum prilejul este mai potrivit ca oricînd. Asta nu înseamnă că Spania nu-și va juca pe deplin coeect șansele și țîn să vă asigur că echipa noastră are toate posibilitățile să ajungă în primele patru clasate în final. Dar acest lucru este exclusiv o

chestiune de valoare. Numai de valoare. Dealtfel, Santamaria a depășit romantismul din perioada lui Kubala, iar echipa a învățat să-și subordoneze jocul către victorie.

— Ce ne puteți spune despre duelul dintre Europa și America de Sud, mai ales că se vorbește din ce în ce mai mult în ultimul timp despre noua echipă a Braziliei, pe care mulți comentatori o consideră drept favorită certă?

— Evident, se confruntă două stiluri de joc și pînă acum, cu mici excepții, cele două continente și-au fructificat pe rînd „avantajul terenului“. Cînd sud-americanii au încercat imitarea fotbalului european, au dat greș, iar Brazilia din vremea lui Coutinho a demonstrat clar acest lucru. Dar ei au fost și rămîn niște ași - prin fantezie, tehnică, și împlens rezervor de talente, iar recentul turneu din Europa a dat într-adevăr lecții de fotbal de clasă. În ce privește Europa, consider că este - cel puțin la ora actuală, într-un împas, datorat poate unei prea dese schimbări a ma-

nierei de joc. Apoi, duritatea, greu de acceptat, pe mai toate stadioanele noastre. Poate și din această cauză, Europa n-a mai dat cam de mult timp un mare talent, precum Beckenbauer, Cruyff sau Mazolla.

— Să încercăm și un pronostic?

— Prefer să mă abțin, deoarece n-aș fi pe deplin obiectiv. Așa cum ați amînit și dumneavoastră, echipa Braziliei trebuie privită ca o favorită. De interes se anunță și evoluțiile belgienilor, iugoslavilor și sovieticilor. Să nu-i uităm nici pe vest-germani sau pe argentinieni și iată cît de greu este de dat un pronostic. Personal, regret absența echipei României foarte cunoscută în Europa în perioada lui Covaci. Nu-i cunosc prea bine pe Lucescu, dar am auzit că se străduiește să formeze o nouă echipă națională căreia să-i imprime din start atributele fotbalului modern. Îi doresc succes și cine știe poate că în 1986, în Columbia...

MIHAI JUNEĂ

Cupa „Dr. I. HAȚIEGANU”

Echipa de baschet a I.M.T.

Bucureștii a fost gazda celei de-a VIII-a ediții a Cupei „Dr. I. Hațieganu“. Desfășurată pe parcursul a 3 zile, 6-9 mai, competiția a reunit studenți din cele șase Institute de medicină din țară.

Inițiată în urmă cu 8 ani de către IMF Cluj-Napoca, manifestarea sportivă este dedicată marelui maestru al școlii medicale ardelenice, ilustrînd concepția sa despre importanța și rolul sportului, atît pentru apărarea sănătății, cit și pentru educația complexă a tineretului. Cupa este un minunat prilej de stimulare a activității sportive în cadrul învățămîntului medical superior din țara noastră, întrecerile propriuzise încoronînd eforturile depuse de-a lungul întregului an universitar, de studenții mediciniști sub îndrumarea competentă a cadrelor didactice de la disciplinele de Educație Fizică.

În fiecare an orașul gazdă stabilește disciplinele de concurs. Anul acesta Bucureștii a solicitat volei băieți, baschet fete, șah, natație, atletism.

VOLEI. Frumoasa sală a Institutului de arhitectură a găzduit

turneul de volei. Echipa timișoreană începe timorată meciul cu IMF Cluj-Napoca. Blocajul nu funcționează. Clujenii fac punct după punct și primul set se încheie foarte repede. Cel de-al doilea set (s-a jucat după sistemul 2 din 3) are același istoric. Victorie clară cu 2-0. Urmează meciul cu Iași. După un debut promițător lipsa de coeziune a echipei își spune cuvîntul și timișoreni cedează pas cu pas. Scor final 1-2. A doua zi se joacă mai bine. Se greșește mai puțin. Urmarea firească sînt două victorii clare cu 2-0 cu Craiova și Tg. Mureș. În ultimul meci echipa gazdă s-a impus printr-un joc mai omogen și trăgători mai valoroși. Clasamentul final: 1) Cluj-Napoca, 2) București, 3) Iași, 4) Timișoara, 5) Tg. Mureș, 6) Craiova.

BASCHEI. O surpriză plăcută ne-au furnizat fetele în sala Institutului politehnic. Timp de trei zile și-au dominat aproape toate adversarele printr-un joc rapid, cu o apărare exactă. Au rămas puțin datoare la capitolul eficacității mai ales în meciul care le-adus și singura înfrîngere, cel

Foto: Petru MATUZ

cu echipa gazdă. De menționat că în ultimele 5 secunde de joc cînd bucureștencele conduceau cu 31-30, una din jucătoarele noastre a aruncat la coș, mingea s-a plimbat pe inel, iar apoi a ieșit afară. Victoriile destul de clare în celelalte meciuri. Clasament final: 1) București, 2) Timișoara, 3) Cluj-Napoca, 4) Tg. Mureș, 5) Craiova, 6) Iași (nu a prezentat echipă).

ȘAH. O comportare sub așteptări a avut-o echipa timișoreană atît la fete cit și la băieți. Se pare că jucătorii noștri s-au acomodat mai greu cu atmosfera de concurs. Întrați în criză de timp au fost nevoiți să cedeze sau să facă greșeli copilărești care le-au adus înfrîngeri una după alta. Clasament final: fete - 1) Cluj-Napoca, 2) Iași, 3) București, 4) Craiova, 5) Timișoara, 6) Tg. Mureș; băieți - 1) București, 2) Cluj-Napoca, 3) Iași, 4) Timișoara, 5) Craiova, 6) Tg. Mureș.

NATAȚIE. Desfășurate în bazinele 23 August, la o temperatură a apei de 20°C, concursurile de înot au adus cîștig de cauză timișorencelor. Cele 4 inotătoare

au obținut de 3 ori locul I prin Puel Edith - 50 m spate, Voiu Monica - 50 m bras, Bobohalma Anca - 50 m liber și un loc III prin Sporea Ioana - 50 m delphin. Băieții care au concurat la aceleași probe, la care s-au adăugat și ștafeta de 4x50 m mixt, au obținut în final locul II după București. De menționat succesul în proba de 50 m spate a lui Schultz Dietmar cu timpul de 34,2 s.

ATLETISM. Ca în fiecare an atleții ne-au adus puncte prețioase în clasamentul general. În proba feminină Iordan Rosita s-a desprins net de celelalte competitori cîștigînd probele de 100 m, 500 m, săritura în lungime și ocupînd locul II la greutate după Bădescu Gabriela din Craiova. În clasamentul individual s-a clasat pe locul I cu 350 p. Împreună cu celelalte componente ale formației Sabot Georgeta (locul 3 la individual cu 318 p) și Dilling Daniela (locul 11 cu 261 p) au asigurat succesul în proba pe echipe. La băieți Taimur Ahmadi a ocupat un merituos loc II cu 324 p. Utimeanțu Mihai s-a situat pe locul 6-7 la egalitate de puncte (279) cu Mureșan Vasile din Iași, iar Țirlea Florin locul 15 cu 204 p. Pe echipe am ocupat locul II după București.

La sfîrșitul concursului clasamentul general arată astfel: 1) București - 45 p, 2) Cluj-Napoca - 38 p, 3) Timișoara - 37 p, 4) Tg. Mureș - 20 p, 5) Iași - 18 p, 6) Craiova - 14 p.

În cele 7 ediții precedente Timișoara a ocupat de 5 ori locul II și de două ori locul I. Desigur, locul III ocupat anul acesta nu ne poate mulțumi. Putem însă nota; ca un bun lucru pozitiv, exigența cu care este privită, atenția care îi este acordată cupei la Timișoara. Aș face o comparație, bineînțeles menținînd proporțiile, cu situația echipei naționale de handbal care este criticată în momentul în care obține un loc 5 la campionatele mondiale în timp ce echipa de fotbal este ridicată în slăvi în eventualitatea unei calificări.

Nelu MUSTA

— Horia Alexandrescu, in primul rind, felicitări pentru proaspătul premiu obținut la publicistica sportivă!

— Mulțumesc. Sint foarte bucuros, e firesc, nu în fiecare zi ne parvin asemenea vești plăcute. Premiul „Scintei tineretului” pentru publicistică apărută în volume mă onorează, mă obligă. E o primă recunoaștere a acestui gen, ignorat de mulți chiar și atunci când și-a dovedit suficiente argumente, de a sta cel puțin lângă frontiera literaturii. Dar, acum, pentru mine nu asta are importanță. Când am scris „STELELE UNIVERSIADEI” m-am gândit, înainte de orice, la pacea lumii, având în minte inflăcăratele cuvinte ale mesajului președintelui țării noastre adresate participanților la cea de-a XI-a ediție a Jocurilor Mondiale Universitare de Vară, București 1981, și, prin ei, popoarelor de pe întinsul globului. Mi le amintesc și-acum: „...La această inaugurare nu putem să nu ne gândim că în aceste clipe cad bombe care omoară bărbați, femei, tineri, copii. Iată de ce această manifestare sportivă mondială trebuie să constituie o chemare la luptă pentru dezarmare, pentru a pune capăt războaielor, pentru ca tineretul de pretutindeni să trăiască în pace, să poată să învețe, să muncească, să trăiască liber”. Cartea pe care am scris-o nu-i decât un modest omagiu la tot ceea ce a fost în timpul Universiadei de la București, organizarea și desfășurarea ei însemnând — așa cum îmi declara Juan Antonio Samaranch, președintele Comitetului Internațional Olimpic — reconcilierea sportului mondial după anul conflictual 1980.

— Vorbim, iată, despre sport în aceste „zile olimpice”, când se împlinesc 88 de ani de la celebra conferință internațională găzduită de aula academică de la Sorbona, în cadrul căreia francezul Pierre de Coubertin a propus renasterea Jocurilor Olimpice în ipostază modernă. Reuniunea de lângă Paris a dus la întemeierea Comitetului Internațional Olimpic și la pornirea (în 1896) a seriei cvadrinale de festivaluri ale sportului mondial, ultimul dintre ele acum doi ani la Moscova, unde v-ați aflat și despre care ne-ați oferit, în primăvara acestui an, o carte incitantă, cu mare succes la public: „OLIMPIADA '80”.

— E-adevărat — am văzut „pe viu” Olimpiada, visul oricărui gazetar!

— De-a scrie, e normal. Până acum, la precedentele ediții, „abonații” erau mai virșnicii dv. confrăți Ilie Goga, Emanuel Valeriu, Victor Bănciulescu.

— La Moscova s-a întâmplat să nu a-jung decât ca... turist! Bineînțeles că mi-a părut rău că n-am fost corespondentul ziarului la care lucrez, dar și într-o asemenea postură din mulțimea de amănunte culese în cele trei săptămâni și din cele 32 de kg de material documentar aduse de acolo s-a născut această carte, pe care am dorit-o din suflet un incitant jurnal de reporter. Nu știu dacă „Olimpiada '80”, a patra mea carte, e mai bună decât cele șase scrise de confrății pe care i-ați amintit, dar în orice caz, a renunțat cu curaj și, iată, cu oarecare priză la tiparele anterioare, în sensul că mută sistemul narațiunii din rupea firului întrecerilor de la Jocurile Olimpice prin prezentarea fiecărei discipline sportive în parte într-o povestire

cursivă, zic, cu mult mai atractivă pentru cititori.

— Intr-adevăr, după lectura atentă a acestui palpitant jurnal, impresia este că ați reușit. Nu străluciți, dar literatura — cit există în paginile sale — este încorporată într-o călătorie trăită „în fugă”, însă cu atât mai intens. Nu scriitorul sau publicistul Horia Alexandrescu se „remarcă”, ci omul care o cunoaște. „Olimpiada '80” — o carte scrisă în fugă, ca o ciornă fierbinte a unei conștiințe pentru care a slujit cu har și cu multă temeinicie pe planeta aceasta numită CUVINT înseamnă prima sa datorie.

— E-adevărat că, atunci când avem timp destul ca să scriem, nu prea avem ce să scriem, iar când avem ce să scriem, nu avem timp s-o facem.

te în presa și literatura română. Au plecat de la noi Mihnea Gheorghiu, Fănuș Neagu, Ion Băieșu, Eugen Florescu, Dumitru Popescu, Alexandru Pinte, Radu Cosasu, Nicolae Dragoș, iar în locul lor au venit și continuă să vină oameni care se impun atenției cititorilor: Ion Cristoiu, Cornel Nistorescu, Alexandru Ștefănescu, Ion Adam, Lucian Avramescu...

— Și... Horia Alexandrescu!

— Vedeți, este extraordinar, este o mare șansă să ai într-o redacție jumătate din oameni cu volume publicate: poezie, proză, critică. De-aici și nivelul publicistic foarte înalt. Când am venit de la „Sportul”, unde media de vîrstă a colectivului redactional este în jur de 50 de ani, aici, la „Scintea tineretului” (unde media de vîrstă este 30 de ani) am tre-

In exclusivitate pentru „Forum studentesc” - dialog cu unul dintre laureați: HORIA ALEXANDRESCU

— Oricum, îndrăznesc să afirm că scriitura volumului despre care discutăm sugerează public, pentru primă dată la noi, necesitatea reevaluării unui gen ignorat pînă acum de critici. Publicistica sportivă este o formă de literatură care, iată, nu se poate face pe programele. Hotărâști să scrii și chiar scrii. Să lăsăm, deocamdată, ipostaza de publicist, de scriitor, și să vorbim de gazetarul Horia Alexandrescu, acum alături de Vasile Căbulea, amfitrionii rubricii sportive din paginile „Scintei tineretului”. Cum ați debutat în presă?

— Pe vremea studenției, la revista „Universitatea” din București. După un an am fost publicat de „Viața studentescă”. A urmat apoi o scurtă colaborare cu „Scintea tineretului”, iar în 1971, în august, la terminarea facultății am intrat la „Sportul”. Din 1977 sint în redacția „Scintei tineretului” — aș îndrăzni să afirm — că există aici un adevărat tezaur al presei românești.

— De ce?

— Sintem conștienți că am preluat o tradiție și trebuie s-o ducem mai departe cu dorința firească de a o depăși. Iată, la „Scintea tineretului” au fost reunite condeie de aur, nume de-acum consacra-

cut dintr-o dată din postura de învățecel la cea de redactor cu experiență și mă așteptam ca ea să cîntărească mult, avînd în vedere noii mei colegi, mulți abia veniți de pe băncile facultății. Lucrul acesta nu se simte, pentru că atmosfera de aici, de oameni deștepti, pasionați, îndrăgostiți pînă în virful urechilor de meserie, te trage, îi trage pe toți cei care vin. Gazetăria, în felul ăsta, e prima și ultima noastră dragoste.

— Să stăruim asupra gazetarului tînăr. Despre „Forum studentesc”?

— Îmi place revista în măsura în care am văzut cîteva numere, atîtea cîte am primit. Ar fi bine dacă ni s-ar trimite, la schimb, de fiecare dată cînd apare, adresa redacției noastre doar este cunoscută! Se simte că revista studenților timișoreni e făcută cu suflet, cu patimă, și de tineri care iubesc gazetăria, dar cred că trebuie să ciștige mai mult în explozia condeiului, adică mai la vîrstă noastră. „Forumul...” rezervă un spațiu destul de mic sportului, cred că la o revistă tînără rubrica aceasta este de-acum un lucru căutat de toate categoriile de cititori și ea trebuie permanentizată.

— Tînărul gazetar?

— În cazul meu se spune că sint „de

scandal”! Formula e veche și nu mai reflectă ceea ce se credea inițial, în sensul că un gazetar tînăr trebuie să fie acum obiectiv și combativ, mai ales aceasta din urmă reflectînd o anume tînerete ce se poate menține pînă la 100 de ani. Trebuie să ne asumăm o poziție fermă față de viață, deci, implicit, s-avem curajul responsabilității sociale.

— Să înțeleg că „estetica” scrisului are aici orgoliul aceleiași grandioase elementarității?

— Îmi plac mult tabletele scrise cu talent de marii scriitori ai momentului. Numai că, tabletele astea, rîmin în continuare scrise de niste spectatori ai fenomenului sportiv și, mai ales, de spectatori ai fotbalului. Este o deosebire între scriitorul care practică tableta (ca o plăcere și o dragoste față de sport) și gazetarul sportiv care trebuie să se implice în fenomen, să-l cunoască la nivelul unui antrenor foarte bun. Pe un Eugen Barbu, Radu Cosasu sau Fănuș Neagu — ale căror tablete le citesc cu foarte multă plăcere — dacă am să-i pun să conducă ori să antreneze o echipă de club, după rigorile antrenorului modern, cu certitudinea nu vor mai avea aceeași ușurință cu care scriu. La fel (scuzați-mă) sint și cîțiva dintre colegii dv. de la radio. Și zic asta pentru că, aflîndu-mă de cîteva ori la Timișoara, am avut prilejul să ascult 2-3 emisiuni sportive. Atît doar, deocamdată!

— Asta înseamnă deja declanșarea unui spirit justițiar, un fel de ciudată simpatie pentru confrăți.

— Pledez pentru ideea ca orice gazetar sportiv autentic să fie capabil în orice moment să poată aborda o discuție de la același nivel cu tehnicienii care lucrează în domeniu. Apropos, eu nu văd un gazetar ce scrie despre agricultură, să nu cunoască la nivelul unui inginer agronom toate procesele specifice acestui domeniu. Există din păcate și acum în redacții oameni care amfitrionează picurile roz cu floricele, în care — din lipsă de cultură, neștiință sau că așa s-a nimerit să fie puși acolo — desenează convenționale și moarte cuvinte. Și, cu toate acestea, emit pretenția de a se afla în centrul atenției, de a-și hiperboliza Eul. Nu-i grotesc oare să faci cronică literară sau, poftim, muzicală, din postură de neinițiat nîci măcar în „tainele culinare” ale foilor-volante sau emisiunilor radiofonice de cămin pe care le încropeam în vremea studenției? În ciuda acestei monstruoase nepuțințe (și ca să facem un test așa propune să le dăm o coală albă de hirtie și atunci să-i vedem!) emit, blasfemie, sinistre judecăți de valoare (fiind ei promovați ca non-valori), mințindu-se și mințindu-ne că trăiesc frenetic această dragoste pentru gazetărie, autoelogîndu-se, oripilînd fără drept de apel vocația, arta și creația, arborînd — nepermis — un rictus în colțul gurii, încercîndu-ne invidioși, minioși și irascibili, mereu aproape puși pe „hartă”, devenind „insurgenți” în rarele momente de posibilă comuniune cu absolutul, dar mai ales cu absurdul.

— O sinceritate de-a dreptul brutală, excesivă aproape! O vituperare a conjuncturismului? (Exprimarea e în nota criticii noastre actuale).

— Aș vrea să vorbesc acum numai de ceea ce mă frîmîntă. Gazetarul sportiv n-are voie să se limiteze la o singură disciplină cum se întîmplă cu majoritatea care trag spre fotbal. Eu nu cred că un comentator de politică externă ar putea scrie despre o problemă din Asia sau din Africa fără să aibă o idee de ansamblu. Altfel — eroare mare. Pentru că de-aici, de a nu ști după legea bunului simț, se ajunge la lucruri penibile, în cazul despre care discutăm, de genul: lovitură de la 7 metri, în loc de aruncare; a călcat careul, cînd el este semicerc! E suficient cred. Deci, nu militez pentru gazetarul specializat unilateral. Mie în redacție mi se spune „pistolerul”!

— Iată că trebuie să vorbim și de acel spirit competitiv.

— Noi trăim la „Scintea tineretului” mari satisfacții cînd reușim să aducem în ziar o știre înaintea altora. În cazul rubricii noastre sportive, cînd „batem” cotidianul de specialitate, cînd articolele noastre au ecou favorabil în lumea spor-

Horia Alexandrescu in mijlocul tinerilor cititori.

(Continuare în pagina a X-a)

CONSILIUL DE CONDUCERE:

Idico Achimescu, Francisc Albert, Petru Andea, Nikolaus Berwanger, Viorel Boldureanu, Teodor Bulza, Daniel Bumb, Radu Ciobotea, Gheorghe Crișan, George Dinu, Dan Dubină, Miloș Georgievici, Viorel Marineasa, Florian Mihalcea, Stela Mirel, Marcela Păcurariu, Gheorghe Sarca, Alexandru Vajda.

ADRESA REDACȚIEI:

● Casa de cultură a studenților, bv. Tînoșii nr. 3, cam. 1, tel. 1.45.07, 1.97.21, (sezișje: luni și joi, orele 20,30).

ȚIPARUL: LP. „BANAT” TIMIȘOARA

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Daniel Bumb, Radu Ciobotea (redactor șef), Horia Dulvac, Helmuth Frauendorf, Andreea Gheorghiu, Daniel Kenst (secretar responsabil de redacție), Luminia Marina, Florian Mihalcea (redactor șef adjunct), Mihai Minea, Marius Morariu, Nelu Musta, Dan Pampu (secretar de redacție), Dan Părvulescu, Lucian Petrescu, Harald Zimmerman.